ΕΤΟΣ Ε' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 21 Ἀπριλίου 1891 Ἀριθ. 209

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.— Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ Πάσχα.—Γυναικεῖα δρᾶσις ἐν Γαλλίᾳ, (ὑπὸ κ. Μαρίας Ἀλεσσών.—Ἡ πριγκίπισσα Σοφία ὀρθόδοξος. — Μελαγχροινὴ ἢ λευκή. Τὸ δέρμα μας, (ὑπὸ κ. Μαρίας Πιέρ, ἰατροῦ). — Ἡ καλλιτεχνικὴ τῶν κυριῶν ἔκθεσις.— Ἡ μεγάλη ἑβδομὰς ἐν Ἱσπανίᾳ, (ὑπὸ κ Ἀριστέας Κυριακοῦ). — Τὸ Πάσχα τοῦ Γέρω Ἀρματωλοῦ, (ποίημα ὑπὸ κ. Μαρίας Πίπιζα). — Ὁ ἥλιος διώκει τὸν ἰατρόν, (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).— Ποικίλα. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΠΑΣΧΑ!

Πάσχα! λέξις μαγικὴ καὶ ἰδεώδης, εὐρυτάτους καὶ ἀτελευτήτους ἀνοίγουσα εἰς τὴν ἐλπίδα ὁρίζοντας, καὶ οἰωνίζουσα τὴν ἐκπλήρωσιν προαιωνίων πόθων καὶ ὀνείρων, ὑπερτάτης εὐδαιμονίας καὶ χαρᾶς.

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὀπαδὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ μας θρησκείας, ὅσῳ πεπωρωμένος καὶ ὑλιστής, ὅσῳ κακὸς καὶ ἀσεβής, ὅσῳ ἄθλιος καὶ δυστυχής καὶ ἂν εἶναι, ὅστις δὲν συγκινεῖται ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς προσεγγίσεως τῆς Ἁγίας ταύτης ἡμέρας. Ρίψατε ἓν βλέμμα ἐπὶ τῆς κοινωνίας μας. Ἐπισκοπήσατε τὴν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας πυρετώδη πάντων καὶ πασῶν κίνησιν καὶ θέλετε πεισθῆ, ὅτι ὁ θρίαμβος ἐκείνου, ὅστις ὑπὲρ τῆς ἀδελφοποιήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους κατῆλθεν ἐπὶ τῆς γῆς, εἶναι πλήρης.

Ὁ πλούσιος, ὅστις συνείθισε νὰ βλέπῃ καὶ ἐξετάζῃ τὰ πάντα ὑπὸ τὴν αἴγλην τοῦ χρυσίου του, ἐκεῖνος, ὅστις διέρχεται πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ βίου του ἐπίσης ἀπολαυστικῶς, ἐπίσης ἀμερίμνως, ἐπίσης εὐμαρῶς, συγκινεῖται, συνέρχεται, ἀποσπᾶται ἀκουσίως κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀπὸ τῆς μεθυστικῆς καὶ ἀποχαυνωτικῆς νάρκης τοῦ εὐκόλου καὶ ἀπολαυστικοῦ βίου του.

Ἡ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ μαρτυρικὴ καθήλωσις τοῦ θεοῦ του καὶ ἡ μετὰ τριήμερον θάνατον ἀνάστασις αὐτοῦ τῷ ὑπομιμνήσκει, ὅτι ἐγεννήθη θνητός, ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βίος του εἶναι σύντομος καὶ παροδικὸς καὶ ὅτι θᾶττον ἢ βράδιον θὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ αἰγλήεντος καὶ αἰθερίου θρόνου ἐκείνου, ὅστις ἐπροσωποποίησεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ὑψίστην καὶ ἐντελεστάτην ἰδέαν τῆς εὐσπλαγχνίας, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως. Ὁ νοῦς του ἰλιγγιᾷ, ἡ καρδία του θλίβεται καὶ ἡ συνείδησίς του ἐξανίσταται κατὰ τῆς μωρᾶς ἀνθρωπίνης ματαιότητος, ἥτις ἔσυρεν αὐτὸν ὄπισθεν τοῦ ἅρματός της. Τί εἶναι ὁ πλοῦτος καὶ αἱ γῆναι ἀπολαύσεις καὶ ἡ ἐπὶ τῆς γῆς δόξα καὶ ἡ τιμή, ἀπέναντι τῆς αἰωνιότητος, ἀπέναντι τῆς ἀθανασίας.

Ὁ τέως ἀγέρωχος καὶ ὑψηλόφρων καὶ ἐγωιστὴς καὶ φιλάργυρος ἐνθυμεῖται, ὅτι ἔχει καθήκοντα νὰ ἐπιτελέσῃ, ὅτι ἔχει ἀδελφοὺς πάσχοντας καὶ ἐγκαταλελειμμένους, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς εἶπεν «Ὅ,τι ποιήσετε ὑπὲρ ἑνὸς τῶν ἀδελφῶν μου τούτων θὰ σᾶς ἀνταποδώσω ἐγὼ πλησίον τοῦ πατρός μου ἐν τοῖς οὐρανοῖς.» Ἐνθυμεῖται, ὅτι ὀφείλει νὰ συνδιαλλαγῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ, κοινωνῶν τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ὅτι οἱ ναοὶ ἀνοίγουσιν εὐρείας τὰς πύλας των πρὸς πάντα προσερχόμενον καὶ ὅτι ἡ πρὸς τὸν ἐσταυρωμένον ἀπευθυνομένη προσευχή, συνοδευομένη ὑπὸ πίστεως καὶ μετανοίας εἰσακούεται πάντοτε.

Ἄφετε τοῦτον ἐν τῇ συγκινήσει τῆς μετανοίας καὶ προσευχῆς καὶ ἀκολουθήσατε τὸν λόγιον, τὸν ἐπιστήμονα, τὸν πεπαιδευμένον, τὸν σοφόν. Μέχρι χθὲς καὶ πρὸ ὀλίγου ἦτο λάτρης τῆς φύσεως, ἦτο θαυμαστὴς τοῦ μηχανισμοῦ τῆς ὕλης. Ἡ διάνοιά του ἐσκοτίσθη ἐκ τῆς μελέτης· τὸ ἐρευνητικὸν πνεῦμά του, μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ συγκεκριμένα καὶ ἁπτὰ τῆς ὕλης ὅρια, κυοφορεῖ σοφιστείας, δι' ὧν ζητεῖ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν ὑπάρχει θεός, ὅτι τὰ πάντα διέπει ἡ ὕλη, καὶ ἀνακηρύσσεται μεθ' ὑπερηφανείας ὀπαδὸς τῆς ἐπικουρείου φιλοσοφίας. Ἡ ἑορτὴ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ μεγίστου τῶν ἐπὶ γῆς φιλοσόφων—ὡς συγκατετίθετο μέχρι τῆς χθὲς νὰ ἀποκαλῇ τὸν Χριστὸν — συγκινεῖ, συνταράττει αἴφνης τὸν ἐπικούρειον φιλόσοφον. Ἡ ἰδέα τῆς αἰωνιότητος, τῆς ἀθανασίας φαίνεται αἴφνης εἰς τὸν ἐσκοτισμένον νοῦν τοῦ λογίου λαμβάνουσα μορφὴν καὶ σάρκα ἐν τῇ ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ γενικὴ συγκίνησις τῶν περικυκλούντων αὐτόν, αἱ τῆς συζύγου προετοιμασίαι πρὸς ὑποδοχὴν τῆς μεγάλης ἑορτῆς, ἡ

ἀθῶα τῶν τέκνων του χαρά, ἡ τῶν ὑπηρετῶν προθυμία, οἱ ἐν τοῖς ναοῖς ἀναγινωσκόμενοι ὡραῖοι ὕμνοι, αἱ κωδωνοκρουσίαι. θίγουσι τὰς αἰσθηματικὰς τῆς καρδίας του χορδάς. Ἔκθαμβος ζητεῖ νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὸ βιβλίον τῆς φύσεως, ὅπως ἐνισχύσῃ τὰς κλονιζομένας πεποιθήσεις του, ὅπως μὴ παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς πίστεως, ἥτις δὲν εἶναι πλέον τοῦ συρμοῦ. Ἀλλ' ἡ φύσις ἑορτάζει καὶ αὐτὴ μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος τὴν ὑπερτάτην ἐν τῷ κόσμῳ ἑορτήν. Ἡ φύσις, πιστὴ εἰκὼν τῆς αἰωνιότητος καὶ ἀθανασίας, συμβολοποιεῖ τὴν ἐκ τοῦ θανάτου ἀνάστασιν ἐν τῇ ἀναγεννήσει τῶν φυτῶν, ἐν τῇ μυροέσσῃ διαλέκτῳ τῶν ἀναγεννωμένων ἀπειροχρώμων καὶ ἀπειροσχήμων ἀνθέων της. Οἱ ἐναέριοι ψάλται της καὶ πτιλοφόροι τῆς ἀναστάσεώς της ἀοιδοί, ὑμνοῦσι μετὰ τόσης γοητείας καὶ τέχνης τὴν θείαν ἑορτήν, ὥστε οὐδ' ἴχνος πλέον δισταγμοῦ καὶ ἀμφιβολίας μένει ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ σοφιστοῦ. Αἱ βέβηλοι σκέψεις του, οἱ βλάσφημοι διαλογισμοί του, αἱ πεπλανημέναι ἰδέαι του καταρρέουσιν ἀφ' ἑαυτῶν ἀθορύβως καὶ ἡ μωρὰ δοκησισοφία του ἀποκαλύπτεται τότε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἐν ὅλῃ τῇ ἀπελπιστικῇ γυμνότητί της.

Ἰδοὺ αὐτὸς χριστιανὸς πατὴρ καὶ σύζυγος, συμμεριζόμενος τὴν χαρὰν τῶν τέκνων του, τὴν συγκίνησιν τῆς συζύγου του, μεταβαίνων μετ' αὐτῶν, ἔστω καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας μόνον ταύτας εἰς τὸν ναόν, χωρὶς νὰ ἐρυθριᾷ, χωρὶς νὰ μειδιᾷ τὸ πονηρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀπιστίας καὶ εἰρωνείας μειδίαμα. Ἰδοὺ αὐτὸς κλείων τὰ βιβλία καὶ τὰ γραφεῖά του, ἀπαρνούμενος, πρὸς στιγμὴν ἔστω, τοὺς φιλοσόφους καὶ τὰς θεωρίας των καὶ τρέχων ἀνὰ τὴν ἐν ἀνθηρᾷ στολῇ πανηγυρίζουσαν ἀγοράν, ἵνα προμηθευθῇ τὸν ἀμνὸν τοῦ Πάσχα, τὰ κόκκινα αὐγά, τὰς διὰ χρυσοῦ καὶ ταινιῶν ἐστολισμένας διὰ τὰ μικρά του λαμπάδας τῆς Ἀναστάσεως.

Ἡ πίστις ἡ εὐσέβεια, ἡ συγκίνησις, ἡ χαρὰ τὸν μεταμορφώνει. Γίνεται γενναῖος, εὐπροσήγορος, προσηνὴς καὶ δι' αὐτὸν τὸν χυδαῖον καὶ ἀμαθῆ ἄνθρωπον τῆς ἀγορᾶς, ὃν αὐτὸς ὁ σοφὸς ἐθεώρει μέχρι τῆς χθὲς κτηνωδέστερον καὶ αὐτῶν τῶν κτηνῶν, δι' ὧν κινεῖ τὸ ἐμπόριόν του: «Ἔλα, Γιάννη, Πέτρε, Κώστα, ἀδελφέ μου, πληρώσου διὰ τὸ ἀρνί, διὰ τὰ αὐγά!» Καὶ λησμονεῖ νὰ ὁμιλήσῃ, ὡς ἄλλοτε, μὲ τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς, — διότι ἡ καρδία ἔχει ἰδικήν της γλῶσσαν, — καὶ δὲν κάμνει ὡς ἄλλοτε συμφωνίας καὶ παζάρια, καὶ δὲν διαφιλονεικεῖ τὸν ὀβολὸν τοῦ πτωχοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον ἔχει σήμερον ἓν μειδίαμα, ἓν θλίψιμον τῆς χειρός, ἓν καὶ ἀπὸ χρόνου ἀδελφικώτατον, συγκινητικώτατον, ὅπερ ἀποτελεῖ ὡραῖον αἶνον πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεώς του ἐπιτελεῖ τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς ἀδελφοποιήσεως, τῆς ἀγάπης, τῆς στοργῆς.

Κατέλθετε ἤδη εἰς τὰ κατώτερα τῆς κοινωνίας μας στρώματα. Ἀκολουθήσατε τὸν μικρέμπορον, τὸν μικροτεχνίτην, τὸν χειρώνακτα, τὸν ἐργάτην κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας. Ἐὰν ἐσυνείθιζε νὰ λησμονῇ τὰ βάσανα καὶ τοὺς κόπους καὶ τὰς ἀγωνίας τῆς ἑβδομάδος, παραδιδόμενος ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Βάκχου, θεραπεύεται ὡς ἐκ θαύματος, ὡς ἐκ μαγείας, ἀπὸ τοῦ τρομεροῦ τούτου πάθους του κατὰ τὰς προηγουμένας τοῦ Πάσχα Κυριακάς. Ἐργάζεται ἐν τούτοις διπλασίως. Νυκτερεύει πολλάκις μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Τρέφεται κακῶς, χειρότερον ἢ ἄλλοτε, νηστεύων ὄχι μόνον τὸ κρέας, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἔλαιον.

Καὶ ὅμως δὲν μεμψιμοιρεῖ, δὲν γογγύζει, δὲν καταπονεῖται, δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τοῦ καπηλείου. Νομίζετε ὅτι αἱ δυνάμεις του ἐδιπλασιάσθησαν, ὅτι οἱ μῦς του εἶναι ἐκ χάλυβος, ὅτι ἡ ἐργασία ἔχει μαγικὴν δύναμιν, ὅτι τὸν ἑλκύει ὡς μαγνήτης, ὅτι ἀπεφάσισε νὰ θησαυρίσῃ, νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν πλούσιος.

Πλάνη ὅλα αὐτά! Θέλει νὰ ἀποκτήσῃ, νὰ οἰκονομήσῃ χρήματα, ὄχι ἵνα γείνῃ πλούσιος, ἀλλ' ἵνα ἑορτάσῃ τὸ Πάσχα μεγαλοπρεπῶς, πλουσιοπαρόχως, γενναίως. Ἵνα ἴδῃ τὰ τέκνα του φέροντα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καινουργῆ ἐνδύματα, ἵνα ἐκπλήξῃ τὴν σύντροφον τοῦ πολυπόνου βίου του δι' ὡραίου δώρου, ὅπερ ἡ δυστυχὴς πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμει, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τολμήσῃ νὰ τὸ ζητήσῃ. Ἵνα κινήσῃ τὸν θαυμασμὸν τῶν γειτόνων καὶ παροίκων του ὁ ἐκ τῆς ἀγορᾶς κατὰ τὸ μέγα Σάββατον ἀποστελλόμενος κόφινος, μὲ τὸν ἐπίχρυσον παχύτατον ἀμνόν, μὲ τὰ ἀχνίζοντα καὶ στιλπνοπλασμένα αὐγοκούλουρα, μὲ τὰ καταπόρφυρα τῆς Δαμπρᾶς κόκκινα αὐγά, μὲ τὰ ὀπωρικὰ καὶ τὰς σαλάτας καὶ τὸν χρυσίζοντα ἐν τῇ λευκῇ φιάλῃ ρητινίτην. Ἵνα καὶ αὐτὸς ὁ σκλάβος τῆς ἐργασίας, ὁ μετὰ τόσου κόπου καὶ ἀγωνίας καὶ στερήσεως βαίνων τὴν ὁδὸν τοῦ βίου, ὁ πάντοτε ρακένδυτος καὶ ἡμιυπόδητος κατορθώσῃ νὰ πλυθῇ, νὰ καθαρισθῇ, νὰ ἐνδυθῇ ὡς ἄνθρωπος, μὲ ὑποκάμισον χιονόστιλπνον, μὲ ἔνδυμα καὶ πῖλον καθάριον, μὲ ὑποδήματα καινουργῆ καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν τέκνων του, μὲ τὰς χρυσᾶς τῆς Ἀναστάσεως λαμπάδας των ἀνὰ χεῖρας, μεταβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἑορτάσῃ τὴν μεγάλην καὶ ἐπίσημον τοῦ Πάσχα ἑορτήν.

Εἶναι τὸ ἰδεῶδες, τὸ ἰνδαλματικὸν τοῦ λαοῦ ἡ ἑορτὴ αὕτη! Εἶναι ἡ ἡμέρα αὕτη τὸ ὅριον τῶν κόπων, τῶν ἀγρυπνιῶν, τῶν στερήσεων ὁλοκλήρου πολλάκις ἔτους.

Τὸ Πάσχα εἶναι διὰ τὸν ἀπόκληρον τῆς τύχης ἐργάτην ἡ λαμπροτέρα ἡμέρα τοῦ Θεοῦ, καθ' ἣν πάντες τρώγουσι, πίνουσιν, εὐθυμοῦσιν, ἐνδύονται, ἀπολαμβάνουσιν.

Εἶναι τὸ Πάσχα τὸ χρονόμετρον τῆς στιγμιαίας καὶ παροδικῆς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας τῆς τάξεως τοῦ λαοῦ, ἥτις ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἀντλεῖ δύναμιν καὶ θάρρος δι' ὅλας τὰς πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις, μὲ τὰς ὁποίας ἡ ἔνδεια καὶ αἱ συναφεῖς αὐτῇ συμφοραὶ ποτίζουσι τὸν βίον αὐτῶν κατὰ τὰς λοιπὰς τοῦ ἔτους ἡμέρας.

Εἶναι λοιπὸν πλήρης ὁ θρίαμβος τοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεώς του, ἐξεγείρει, συγκινεῖ, χαροποιεῖ ἐξ ἴσου τὸν ἐκ τῶν ἀπολαύσεων τοῦ βίου κεκορεσμένον πλούσιον, τὸν ἐν ταῖς θεωρίαις τῆς ἐπιστήμης πλανώμενον σοφόν, τὸν κατὰ τῆς ἐνδείας καὶ πολυμόχθου ἐργασίας παλαίοντα πτωχόν.

Ὑποκλιθῶμεν πρὸ τῆς θείας δυνάμεώς του! Μὴ ἀδημονῶμεν ὅσαι καὶ ὅσοι ἐν τῇ γενικῇ καὶ παγκοσμίῳ ταύτῃ χαρᾷ αἰσθανόμεθα τὰς καρδίας μας πονούσας δι' ἀνεπανόρθωτον συμφοράν. Μὴ βλασφημῶμεν, ἔστω καὶ ἐὰν ἡ ἔνδεια, ἡ ἐρήμωσις, ἡ ἐγκαταλειψις, ἡ δυστυχία, ἡ ἐν φυλακαῖς διαμονὴ τέκνων ἢ συζύγων ἢ συγγενῶν, δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ χαρῶμεν καὶ πανηγυρίσωμεν μετὰ τῶν ἄλλων.

Εἰς τοὺς χαίροντας, εἰς τοὺς εὐτυχεῖς, εἰς τοὺς ἑορτάζοντας ὁ Χριστὸς ἐπιβάλλει νὰ μὴ λησμονῶσι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τοὺς πενθοῦντας, τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ἐγκαταλελειμμένους.

Ἡ χήρα γυνή, τὰ ὀρφανὰ καὶ ἀπροστάτευτα τέκνα, οἱ ἐν ταῖς φυλακαῖς, θὰ ἴδωσι σήμερον ἀνακούφισιν καὶ σχετικὴν χαρὰν ἐν τῇ παραμυθίᾳ καὶ τῇ γενναίᾳ ἀρωγῇ καὶ ἀδελφικῇ προστασίᾳ τῶν χριστιανικῶς πανηγυριζουσῶν καὶ πανηγυριζόντων τὴν θείαν τοῦ Χριστοῦ μας Ἀνάστασιν.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἐκφράζει τὴν θερμοτάτην εὐγνωμοσύνην της πρὸς τὰς ἐν Ἀθήναις, ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ κ. κ. συνδρομητρίας της, αἵτινες διὰ συλλυπητηρίων τηλεγραφημάτων ἢ ἐπιστολῶν ἢ προσωπικῶν ἐπισκέψεων συμμετέσχον τῆς θλίψεώς της καὶ διὰ γλυκέων λόγων ἐνέπνευσαν εἰς τὴν ἀλγοῦσαν ψυχήν της παρηγορίαν.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΔΡΑΣΙΣ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑι

Β΄

Μετὰ τὰς δημοσιογράφους, τὰς κοινωνιολόγους καὶ τὰς φιλοσόφους μεταβῶμεν εἰς τὰς οἰκονομολόγους ἐν Γαλλίᾳ γυναῖκας.

Ἡ κ. Clemence Royer συνέγραψε θεωρίαν ἐπὶ τῶν φόρων. Κοινωνικὰς οἰκονομικὰς μελέτας ἐδημοσίευσαν αἱ κ. κ. Dobié Coignet κ. ἄ. Ἡ κ. Anne Puejak, ἀρχίατρος νοσοκομείου, συνέγραψεν αὐστηρὰν καὶ ἐνδιαφέρουσαν μελέτην ἐπὶ τῶν δημοσίων ἠθῶν.

Αἱ φυσικαὶ καὶ χημικαὶ ἐπιστῆμαι ἔχουσιν ἀπαραμίλλους συγγραφεῖς ἐν τοῖς προσώποις τῶν κ. κ. Emma Chenou, Demoulin κ. ἄ. Τὸ ὄνομα τῆς κ. Santanax εἶναι λατρευτὸν παρὰ πάντων τῶν γεωργῶν, τῆς κ. Garnié παρὰ πάντων τῶν βοτανικῶν, τῶν κ.κ. Menier καὶ Bertin παρὰ πάντων τῶν φυσιολόγων. Ἡ κ. Clemence Royer, ἣν ἤδη ἐσημειώσαμεν, εἶναι ἔξοχος σκαπανεὺς καὶ ἀκάματος ἐργάτις καὶ ἐρευνήτρια τῶν ἀνθρωπολογικῶν ἐπιστημῶν. Τὰ συγγράμματα αὐτῆς ἀπεκάλυψαν πλέον ἢ ἅπαξ νέας καὶ ἀγνώστους ἀτραποὺς ἐν τῇ ἀνθρωπολογικῇ ἐπιστήμῃ. Ἡ κ. Maniel διεκρίθη ἐν τῇ τέχνῃ τῶν δασονομικῶν φυτειῶν. Ἡ κ. δούκισσα de Fits-James αἱ κ.κ. de Bompar καὶ Ponsot συνενοῦσι τὰς πολυτίμους γνώσεις των καὶ τὴν εὐφυᾶ καὶ νοήμονα πεῖράν των ὑπὲρ τῆς ἀναζήσεως μιᾶς τῶν σημαντικωτάτων ἀρχαίων προσόδων μας, τῆς ἀμπέλου· εἰς τὴν τελευταίαν τούτων ἀπενεμήθη ἐσχάτως ὁ Σταυρὸς τῆς Ἀγροτικῆς Ἀξίας. Μετὰ τὰς φυσικὰς ἔχομεν τὰς ἰατρικὰς ἐπιστήμας. Ἐνταῦθα παρατηροῦμεν ἀξιόλογον σύμπλεγμα γυναικῶν ἰατρῶν. Ἅπασαι εἶναι καὶ συγγραφεῖς ἰατρικῶν ἔργων, ἀφοῦ ὑποχρεωτικῶς ἑκάστη τούτων πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ πτυχίου της ὤφειλε νὰ συγγράψῃ καὶ ἐναίσιμόν τινα διατριβήν. Εἰκοσὰς περίπου γαλλίδων ἰατρῶν, ἐξασκοῦσιν ἐπιτυχῶς καὶ ἐπικερδῶς τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμά των ἐν Παρισίοις. Πλὴν τούτων πολλαὶ ξέναι, ἐκπαιδευθεῖσαι ἐν Σορβώνῃ ἀποκατεστάθησαν ἐν Γαλλίᾳ, ἔνθα καὶ μετέρχονται τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα. Αἱ μαθηματικαὶ ἐπιστῆμαι ἀριθμοῦσι μεταξὺ ἄλλων τὴν σοφὴν κ. Sophie Germain συγγραφέα θαυμασίας μελέτης ἐπὶ τῆς χρήσεως τῆς πυκνότητος ἐν τῇ θεωρίᾳ τῶν ἐλαστικῶν ἐπιφανειῶν καὶ ἡ δεσποινὶς Ginot-Desrois, ἐπινοήτρια κινητοῦ φανοσφαιρίου, προωρισμένου εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀστρονομίας.

Ἐν τῇ μηχανικῇ ἀριθμοῦμεν δύο ἐφευρέτιδας ἐν Γαλλίᾳ: Τὴν κ. Henriette Delong ἐπινοήσασαν ὡραίαν μηχανὴν κοπτικῆς, καὶ τὴν κ. Caroline Garcin, ἥτις ἀνεκάλυψε τὴν αὐτόματον ραπτομηχανήν, στεφανωθεῖσα διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου.

Παρίσιοι **Μαρία Ἀλεσσόν.**

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΣΟΦΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ

Οἱ βασιλεῖς, οἱ ἄρχοντες, οἱ τὰ ἡνία τῆς τύχης τῶν λαῶν ἀνὰ χεῖρας φέροντες δὲν ἀνήκουσιν εἰς ἑαυτούς, εἰς τὴν θρησκείαν των, εἰς τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ τὰς παραδόσεις των, ἀλλ' εἰς τὸν λαόν, οὗτινος κέκληνται νὰ βασιλεύσωσιν. Αἱ μητέρες, ἀδιάφορον ἐὰν εἶναι βασίλισσαι ἢ πτωχαὶ ἀσταί, δὲν ἀνήκουσιν εἰς ἑαυτάς, ἀλλ' εἰς τὰ τέκνα των.

Ἡ πριγκίπισσα Σοφία δὲν ἐπιέσθη παρὰ τοῦ λατρεύοντος αὐτὴν λαοῦ, ἀλλ' οὔτε παρ' οὐδενὸς ἄλλου νὰ μεταβάλῃ δόγμα. Εἶναι μήτηρ ὀρθοδόξου υἱοῦ, μέλλοντος τῶν Ἑλλήνων βασιλέως, οὗτινος τὸ αἴσθημα καὶ τὸ φρόνημα καὶ τὸν νοῦν καὶ τὸ ἦθος αὐτὴ ὀφείλει νὰ διαπλάσῃ.

Ἀλλὰ πῶς νὰ μυήσῃ τὸ τέκνον της εἰς τὰ μυστήρια δόγματος, οὗ αὐτὴ εἶναι ξένη; Πῶς νὰ ριζώσῃ ἐν τῇ τρυφερᾷ ἐκείνου ψυχῇ τὰ πρῶτα σπέρματα τῆς πίστεως, ἀφοῦ ὑπὸ διάφορον πνεῦμα καὶ διαφόρους ἰδέας αὕτη ἐδιδάχθη τὴν πίστιν ταύτην.

Ὤφειλε λοιπὸν ὡς ἔξοχος καὶ μεγάλη μήτηρ νὰ ἀναδειχθῇ χάριν τοῦ τέκνου της ἀνεξίθρησκος. Ὤφειλε νὰ μυηθῇ τὰ διδάγματα τοῦ δόγματος, εἰς ὃ ἀνήκει τὸ τέκνον της, νὰ δεχθῇ τὸ πνευματικὸν καὶ ψυχικὸν λουτρὸν ἐκείνου, νὰ ἐντρυφήσῃ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὑψηλῶν τῆς ὀρθοδοξίας διδαγμάτων, ἵνα καὶ τὸ τέκνον της χειραγωγήσῃ συμφώνως πρὸς αὐτά.

Ἰδοὺ ἡ ἱστορία τῆς προσελεύσεως τῆς γλυκείας ἡγεμονίδος μας εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ χρίσματος ἐτελέσθη χθὲς ἐν τῷ ἀνακτορικῷ παρεκκλησίῳ, παρισταμένου μόνον τοῦ διαδόχου καὶ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Τῆς ἱερουργίας προΐστατο ὁ Σ. Μητροπολίτης Γερμανός, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀνατεθῆ καὶ ἡ Κατήχησις τῆς Αὐτῆς Βασιλικῆς Ὑψηλότητος, ἣν σύμπας ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς προσαγορεύει σήμερον Ἀδελφὴν ἐν Χριστῷ.

ΜΕΛΑΓΧΡΟΙΝΗ Ἡ ΛΕΥΚΗ

Τὸ «εἶμαι μελαγχροινή, ἀλλ' εἶμαι ὡραία καὶ θελκτική», μεθ' ὅλην τὴν θείαν σχεδὸν καταγωγήν του, δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπικρατήσῃ μεταξὺ τῶν φιλαρέσκων γυναικῶν. Ὡραία θὰ εἴπῃ, κατὰ τὰς πλείστας τούτων, λευκή. Οὔτε αὐτὴ ἡ ροδίνη χροιὰ δὲν εἶναι πλέον τοῦ συρμοῦ. Θέλουσι τὴν ἐπιδερμίδα λευκήν, διαφανῆ, σχεδὸν ἄχρουν. Δὲν ὑπάρχει ἄρα εἰς τὸ desiratum τοῦτο δόσις τις ὑπερβολῆς, ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, ἡ αἰθερία αὕτη λευκότης ὑπόκειται ἐνωρίτατα εἰς εἶδος προώρου μαρασμοῦ, ὅστις μᾶς κάμνει νὰ ἀναμιμνησκώμεθα τὸ ἀρχαῖον παρὰ ταῖς Ρωμαίαις δεσποίναις ἔθιμον τῆς ἐν τῷ οἴκῳ ἐπιστρώσεως τοῦ προσώπου δι' ἀλοιφῆς γλοιώδους. Τοῦτο μᾶς πείθει ὅτι ἡ γαλακτώδης λευκότης ἔχει καὶ τὴν δυσάρεστον καὶ ὀχληρὰν ὄψιν της, νομίζω δέ, ὅτι τὸ ἰδεῶδες πάσης γυναικὸς πρέπει νὰ εἶναι δέρμα ὑγιὲς ἐπὶ σώματος ὑγιοῦς.

Ἡ καλλονὴ τοῦ δέρματος εἶναι ἀχώριστος τῆς ὑγείας, διότι τὸ δέρμα ἔχει πολυπλόκους καὶ παραδόξους μετὰ πάντων τῶν λοιπῶν ὀργάνων συμπαθείας. Εὑρισκόμενον εἰς διηνεκῆ σχέσιν πρὸς πᾶν τὸ περιβάλλον αὐτό, δέχεται πρῶτον τὴν αἴσθησιν τοῦ πόνου ἢ τῆς ἡδονῆς, ἣν διαβιβάζει εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Ἀνταναklᾷ ἐπίσης τὴν κατάστασιν τοῦ ἐσωτερικοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ ἡμῶν ὀργανισμοῦ, αἱ πλεῖσται δὲ τῶν δερματικῶν νόσων δέον νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς ἐσωτερικὰς αἰτίας, εἰς ἐρεθισμὸν τῆς πεπτικῆς συσκευῆς, συνεχῶς δὲ καὶ εἰς μόλυσμα, ἰδίᾳ κληρονομικόν. Τὸ δέρμα διατελεῖ πρὸς τούτοις ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν ἐπίδρασιν τῆς ἀναπνευστικῆς συσκευῆς, ἥτις κατὰ τὰς διαφόρους τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἐναλλαγὰς καθιστᾷ αὐτὸ προσωρινῶς ἢ διαρκῶς ὠχρόν, κίτρινον, ἀτονικόν, ὑποκύανον, ὑπομέλαν ἢ ὑποπράσινον.

Δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν, ὅτι τὰ κοσμητικὰ ρευστὰ ἢ αἱ παρεμφερεῖς ἀλοιφαὶ θὰ δώσωσιν εἰς τὸ πρόσωπον τὰ ρόδα τῆς ὑγείας, ὅταν ἡ ὠχρότης προκύπτῃ ἐξ ἀναιμικῆς καταστάσεως, λευκορροίας, ἐκ θλίψεων, ἐξ ἀδυναμίας, ἐκ καταχρήσεων καὶ

συνεχῶν ἀγρυπνιῶν; Δυστυχῶς πάντα τὰ κοσμητικά, ἐὰν ταῦτα προέρχωνται ἐξ Ἰνδιῶν ἢ ἐξ Αἰγύπτου, ἐκ Παρισίων ἢ ἐκ Λονδίνου, εἶναι ἀνίσχυρα κατὰ τῶν παθήσεων τοῦ δέρματος. Τὴν ὑγείαν πρέπει νὰ ἐπαναφέρωμεν πρῶτον, ἡ ἀνθηρότης καὶ ἡ καλλονὴ θὰ τὴν ἀκολουθήσωσιν ἀναμφιβόλως.

Ἡ ἀνθηρότης [λοιπὸν καὶ καλλονὴ τοῦ δέρματος προκύπτει ἐκ τῆς ἐντελοῦς ἰσοσταθμίσεως πασῶν τῶν λειτουργιῶν τοῦ ὀργανισμοῦ, ὡς καὶ ἐκ τῆς στερεότητος τῶν σαρκῶν. Δι' ὡραῖον δέρμα ἀπαιτοῦνται ὡραῖοι μῦς. Τὸ δέρμα μένει λευκὸν καὶ στιλπνόν, ἐὰν καλύπτῃ μῦς ἰσχυροὺς καὶ πλουσίους. Ἀλλ' αἱ γυναῖκες, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, στεροῦνται μυῶν τοιούτων, διότι τὸ σῶμά των δὲν γυμνάζεται, διότι ἡ γυμναστικὴ ἐθεωρεῖτο φοβερὸν καὶ ἐπιλήψιμόν τι μέχρι τῆς χθὲς διὰ τοὺς γονεῖς θυγατέρων, διότι οὔτε αὐταὶ αἱ γυναῖκες ἐνόησαν μέχρι σήμερον τὴν εὐεργετικὴν αὐτῆς ἐπιρροήν. Νέα βλέπουσι τὰ μέλη των στρογγύλα καὶ τὸ σῶμά των χαρίεν, δὲν ἐννοοῦσι λοιπὸν τὴν ἀνάγκην τῆς γυμναστικῆς. Βραδύτερον ὅμως σὺν τῇ ἡλικίᾳ τὸ σῶμα ξηραίνεται καὶ τὸ δέρμα ρυτιδοῦται ἐπὶ τῶν ἀτροφικῶν μυῶν, ἢ τὸ σῶμα παχύνεται, ἀλλὰ μὲ ἀσθενικοὺς μῦς τὸ ὑποκίτρινον πάχος ἀφίνει μὲν τὸ δέρμα τεταμένον, ἀλλὰ πλαδαρὸν καὶ ἐλαιῶδες.

Μεταξὺ τῶν πολυαρίθμων αἰτίων, ἅτινα καταστρέφουσιν ὡραίαν ἐπιδερμίδα, ὑπάρχουσι καὶ ἐξωτερικά, ἅτινα πάραυτα καὶ ἐπιβλαβέστατα ἐνεργοῦσιν ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος. Ὁ καύσων, τὸ ψῦχος, αἱ ἀπότομοι τῆς θερμοκρασίας μεταβολαί, αἱ συνεχεῖς ἐντρίψεις, ἡ ἐπαφὴ ὀξειῶν, καυστικῶν, ἐρεθιστικῶν ἢ στυπτικῶν οὐσιῶν, ἐν αἷς καταλέγονται τὰ παρθενικὰ γάλακτα, τὸ ἀρωματικὸν ὄξος (vinaigre de toilette), αἱ στεατικαὶ ἀλοιφαὶ (cold cream), ἢ ἄλλαι ἀλοιφαὶ περιέχουσαι ὀξέα ἅλατα, αἵτινες φαίνονται ἀρχικῶς, ὅτι καθαρίζουσι καὶ λευκαίνουσι τὸ δέρμα, ἀλλ' αἵτινες πράγματι, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς χρήσεως, ξηραίνουσι καὶ καταστρέφουσι τὴν ἀνθηρότητά του.

Ὅταν τὸ δέρμα εἶναι ἀπεσκληρυμμένον ἢ πληγωμένον καὶ ἔχει ἀπολέσει τὴν στιλπνότητα, τὴν μαλακότητα καὶ τὴν ἐλαστικότητά του ἐκ τῆς χρήσεως ψιμμυθίων καὶ βλαβερῶν ρευστῶν, τὸ κακὸν εὐτυχῶς ἐπανορθοῦται, διότι τὸ δέρμα ὁμοιάζει τὸν ἱστὸν τῆς Πηνελόπης, τὸν πάντοτε ἀνανεούμενον καὶ καταστρεφόμενον. Ὑφίσταται ταχίστας μεταβολάς, αἱ κυψέλαι αὐτοῦ πολυπλασιάζονται ἐπ' ἄπειρον, τὰ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας του στρώματα σχηματίζονται ἐκ νεκρῶν κυψελῶν, προωρισμένων νὰ ἀποχωρίζωνται τῆς ἐπιδερμίδος· ταῦτα πίπτουσιν ἀπόνως καὶ διὰ τῆς ἐλαχίστης ἐπαφῆς. Ὅταν λοιπὸν ἐδοκίμασέ τις νὰ λευκάνῃ τὸ δέρμα της διὰ βλαβερῶν οὐσιῶν καὶ ἐπέτυχε τὸ ἐναντίον, ἂς μὴ ἀπελπίζηται. Τὸ μόνον μέσον νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸ εἰς ὑγιᾶ καὶ καλὴν κατάστασιν εἶναι ἡ προφύλαξις καὶ ἀποχὴ ἀπὸ τῶν ἐπιβλαβῶν τούτων οὐσιῶν.

Θεωρεῖται ὡς ὠφελιμώτατον διὰ τὸ δέρμα τὸ πλύσιμον δι' ὕδατος ποδῶν μοσχείων, χελώνης, ἀναγαλλίδος, κρίνων, λινοῦ, ἀνθοκυάμων (ἀνθέων τῶν κουκιῶν), χαιρεφύλλου, χαμοκεράσων, δακρύων τῆς ἀμπέλου, χυμοῦ τοῦ πέπονος, γαλακτώδους χυμοῦ, κριθῆς πρασίνης, ἀλοιφῆς ἐξ ἀμυγδάλου καὶ λουτρῶν ἐκ γάλακτος. Ἐκ τούτων πάντων ἑκάστη κυρία ἐκλέγει ὅ,τι θεωρεῖ καταλληλότερον καὶ δύναται νὰ ἔχῃ εὐκολώτερον.

Καθόλου δὲ ἡ καθαριότης εἶναι ἡ μεγαλητέρα φίλη τοῦ δέρματος. Συνεχὴς χρῆσις λουτροῦ, ἐντρίψεων, διατηροῦσι τὴν ζωτικότητα τοῦ δέρματος, καὶ αἱ ὑποβάλλουσαι καθ' ἑκάστην τὴν ἐπιδερμίδα των εἰς πεφωτισμένας ὑγιεινὰς φροντίδας, διατηροῦσιν ἐπὶ μακρὸν τὴν νεότητα καὶ ἀνθηρότητά των.

Ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ φυσικαί τινες τοῦ δέρματος ἀτέλειαι, αἵτινες ἀνάγονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν σωματικὴν ἰδιοσυγκρασίαν. Αὗται εἶναι ἡ ξηρότης, αἱ κηλῖδες καὶ αἱ ρυτίδες.

Αἱ ρυτίδες εἶναι μόνιμα καὶ συνεχῆ ἴχνη τῶν φρικιάσεων, τῶν ἐπανειλημμένων ἐντυπώσεων, τῶν βαθυτάτων συγκινήσεων, τῶν παθῶν καὶ τῶν πόνων μας· προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὰς προώρους ρυτίδας, αἵτινες προκύπτουσιν ἐκ νευρικῶν σπασμωδικῶν κινήσεων τῶν μυῶν τοῦ προσώπου. Αἱ ξηραὶ ἐντρίψεις συνδυαζόμεναι μετὰ ἀρωματικῶν πλύσεων δύνανται νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν μαλακότητα καὶ ἐλαστικότητα τοῦ δέρματος, καὶ καταστρέψωσι τὰς ρυτίδας. Ἐπιτυγχάνουσι τὴν καταστροφὴν τῶν ρυτίδων καὶ διὰ τῶν ἀκολούθων μέσων. Κόπτετε μικρὰς λωρίδας μεταξωτοῦ ὑφάσματος (taffetas), κολλαρισμένου καὶ καλῶς συγκολλοῦντος, κρατεῖτε τεταμένην διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν ρυτιδωμένην ἐπιδερμίδα, καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου τῆς ρυτίδος προσαρμόζετε τὴν λωρίδα σας, ἣν πιέζητε, στηρίζουσα ἐπὶ τοῦ προσώπου διὰ τῶν δύο ἄκρων. Ἀφίνετε οὕτως ἐπί τινας στιγμάς. Καὶ ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἐπίθεσιν ταύτην ἀνὰ πᾶσαν ἑσπέραν.

Ὁ πολὺς ψυχρὸς ἢ πολὺ θερμὸς ἀήρ, τὸ πολὺ φῶς, ἡ θερμὴ τοῦ ἡλίου ἀντανάκλασις, προσδίδουσιν εἰς τὸ δέρμα τὴν ἡλιοκαῆ, ἐκείνην χροιάν, τὴν ἀμείλικτον τῆς λευκότητος ἐχθράν. Κατὰ τῆς ἡλιοκαΐας, δύναταί τις νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ἀκόλουθον μίγμα: Λαμβάνετε 11 δρ. φρέσκα καθαρισμένα ἀμύγδαλα, τὰ ὁποῖα κοπανίζετε ἐντὸς ἰγδίου καθαροῦ, προσθέτουσα ὀλίγον κατ' ὀλίγον 85 δρ. ροδόνερον, καὶ ἴσην ποσότητα ἀνθονέρου. Ὅταν ἀποτελέσωσι ρευστὸν καλῶς πεπυκνωμένον, προσθέτετε 1 1]2 δρ. βόρακος εἰς λεπτοτάτην κόνιν καὶ 3 δρ. βάμματος μοσχολιβάνου.

Αἱ κηλῖδες τοῦ δέρματος ὑπάγονται εἰς διαφόρους κατηγορίας:

Αἱ ἐφηλίδες, αἱ ἀκανόνιστοι κίτριναι κηλῖδες, ἃς δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν μὲ τὰς φακίδας, τὸ κοκκινωπὰ καὶ στρογγύλα δήγματα τοῦ βασιλέως ἡλίου. Αἱ ἐφηλίδες ἐξαφανίζονται διὰ τῆς ἀκολούθου ἀλοιφῆς: λῖπος (axonge) 3 δρ. διιωδιοῦχον ὑδράργυρον (biiodure de mercure) 1]3 τοῦ δραμ. Ἐντρίβετε ἐλαφρῶς καὶ κατ' ἐπανάληψιν τὰς ἐφηλίδας μέχρις ἐντελοῦς ἐξαφανίσεως. Διὰ τὰς πανάδας, αἱ ἀλοιφαί, τὰ κοσμητικὰ ρευστὰ εἶναι ἀνίσχυρα. Ἡ ἀργαία κοσμητικὴ ἐξεῦρε μῖγμα οἰνοπνεύματος μέλιτος καὶ πικραμυγδάλων. Συμβουλεύουσι πρὸς τούτοις διάλυσιν ὑποβορακικῆς σόδας (sous-borate de soude) ἐντὸς ροδονέρου.

Αἱ μικραὶ λειχῆνες, αἵτινες διαιωνίζονται ἐπὶ τοῦ προσώπου, θεραπεύονται δι' ἐλαφρᾶς ἐπιστρώσεως βάμματος ἰωδίου.

Ἐν συνόψει τὸ ὕδωρ ἐλαφρῶς ἀρωματιζόμενον δι' ὀλίγου ὕδατος Κολωνίας εἶναι τὸ ἄριστον τῶν κοσμητικῶν διὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν. Βραδύτερον, ὅταν τὸ δέρμα χάσῃ τὴν ἐλαστικότητα καὶ τρυφερότητά του, ἐπιβάλλονται αἱ ἐπ' αὐτοῦ ἐντρίψεις διὰ τῶν ἄνω ρευστῶν καὶ ἀλοιφῶν. Αἱ ἀλοιφαὶ τῶν σικυῶν (ἀγγουρίων), τὸ βούτυρον τοῦ κακάου, ἡ βασελίνα ἐπιδρῶσιν ἐπωφελῶς.

Ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἀπομακρύνῃ, ἔστω καὶ ἐπὶ μικρὸν τὸν δάκτυλον αὐτὸν τοῦ χρόνου, ὅστις τόσον χαιρεκάκως ἀρέσκεται νὰ ἀφίνῃ τὰ ἴχνη του, ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου μας.

Μαρία Πιὲρ (ἰατρός).

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΥΡΙΩΝ

Ἡ τὴν 1ην Μαΐου ἀνοίγουσα τὰς πύλας της εἰς τὸ κοινὸν Καλλιτεχνικὴ τῶν Κυριῶν ἔκθεσις προμηνύεται ἐκτάκτως ἐπιτυχής! Οἷος ἄγνωστος θησαυρὸς καλλιτεχνικῆς ἰδιοφυΐας καὶ αἰσθηματικότητος καὶ δεξιότητος θὰ ἀποκαλυφθῇ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ἐκπλήκτου Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ.

Πόσην χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν αἰσθανόμεθα, διότι εἴχομεν τὸ θάρρος νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν ἀρίστην ταύτην ἰδέαν, δι' ἣν πολλοὶ καὶ πολλαὶ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας ἐμειδίων.

Ὅτι ἡ Ἑλληνὶς γεννᾶται καλλιτέχνις τὸ ἀπέδειξε πασιφανῶς ἡ κορινθία τοῦ κεραμέως θυγάτηρ Κόρα, ἥτις ἀποχωριζομένη τοῦ μνηστῆρος καὶ ἰδοῦσα τὴν σκιὰν αὐτοῦ διαγραφομένην ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐφ' οὗ προσέπιπτεν ὁ ἥλιος, ἐπενόησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ὑψίστην καὶ θειοτάτην τῶν Τεχνῶν, ἥτις μετὰ πάροδον αἰώνων ἀπεθανάτισε τὸ ἔνδοξον τοῦ Φειδίου καὶ Πραξιτέλους ὄνομα.

Ἥρπασε μαχαιρίδιον καὶ ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ τοίχου τὸ ὑπὸ τῆς σκιᾶς τοῦ ἀγαπωμένου ἀνδρὸς ἀπεικονιζόμενον παράστημα. Μετὰ ταῦτα ἔλαβεν ὑγρὰν γῆν ἐξ ἐκείνης, δι' ἧς ὁ πατήρ της κατεσκεύαζε πλίνθους, ἔχρισεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ τοίχῳ σχεδίου καὶ οὕτω ἡ δεξιὰ χεὶρ τῆς ἀφελοῦς καὶ ἁπλοϊκῆς κόρης, ὁδηγουμένη ὑπὸ τῆς δημιουργοῦ φαντασίας της ἐκληροδότει εἰς τὴν διὰ τῆς τέχνης ἐξευγενισθεῖσαν βραδύτερον ἀνθρωπότητα τὸ πρῶτον τῆς γλυπτικῆς πρόπλασμα.

Αἱ νεώτεραι Ἑλληνίδες ἀναδείκνυνται ἀντάξιαι τῆς ὡραίας ταύτης παραδόσεως διὰ τῶν κατὰ τὰς ἡμέρας δὲ ταύτας ἐκτιθεμένων ἔργων των πιστοποιοῦσι, ὅτι δὲν ἠστόχησαν τοῦ προορισμοῦ των, καὶ ὅτι δαψιλῶς προσήνεγκον μέχρι σήμερον λατρείαν καὶ μῦρα καὶ ἄνθη καὶ αἰωνίαν πίστιν πρὸ τοῦ βωμοῦ τῶν μουσῶν, καίτοι ἀπὸ μακρῶν ἤδη χρόνων αὗται ἵδρυσαν τὸν θρόνον των ὑπὸ τὸν ψυχρὸν καὶ ἀσύννεφον οὐρανὸν τῆς Δύσεως.

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΕΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

Αἱ τρεῖς ἡμέραι, αἵτινες προηγοῦνται τοῦ Πάσχα, εἶναι ἐν Ἱσπανίᾳ ἡμέραι ἅγιαι καὶ πένθιμοι, εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς πίστεως καὶ ἡ περιφρόνησις τῆς ζωῆς· τὸ ἀρτοφόριον στηρίζεται ἐπὶ κρανίου, ὁ λίβανος καίει ἐπὶ φερέτρου, καὶ ὁ κλῆρος ψάλλει πρὸ σκελετοῦ, καθημένου ἐπὶ σφαίρας παριστώσης τὸν κόσμον. Ἡ θρησκεία ἐκεῖ ἐπιβάλλει εἰς τοὺς πιστούς της τελετὰς πενθίμους, σχεδὸν ἐπικηδείους.

Αἱ γυναῖκες καθ' ἅπασαν τὴν Ἁγίαν τῶν Παθῶν ἑβδομάδα ἐξέρχονται καὶ μεταβαίνουσιν εἰς τοὺς ναοὺς ἄνευ πίλου. Φέρουσι μόνον τὸν ἐκ μελανῶν τριχάπτων ἱσπανικὸν πέπλον, ὅστις συντελεῖ μεγάλως εἰς ἐπαύξησιν τῆς καλλονῆς των. Διέρχονται ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν ἡμέραν των ἐν τῷ ναῷ, ὁπόθεν ἀφαιροῦνται τὰ συνήθη καθίσματα. Μένουσι δὲ καθ' ὅλον τὸ διάστημα γονυκλιτεῖς ἐπὶ τοῦ σπαρτοπλέκτου ἐπιστρώματος τοῦ λιθοστρώτου!

Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης, ἡ Βασίλισσα, μελανειμονοῦσα, ὑποχρεοῦται τὰ πλύνῃ κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου τοὺς πόδας δώδεκα ἐπαιτῶν, οὓς συλλέγουσι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τοῦ ὄχλου. Ἡ πρᾶξις αὕτη, ἣν ἡ γλυκεῖα ἄνασσα Χρηστίνα ἐκπληροῖ μετ' ἀγγελικῆς γλυκύτητος, εἶναι ἀπομίμησις τῆς πράξεως τοῦ Βασιλέως τοῦ κόσμου, ὅστις ἵνα διδάξῃ εἰς τοὺς μαθητάς του τὴν ταπεινοφροσύνην ἔπλυνε τοὺς πόδας αὐτῶν κατὰ τὴν ἑσπέραν τοῦ μυστικοῦ δείπνου.

Οἱ μοναχοὶ φέρουσι μελανὴν καλύπτραν, ἥτις σχηματίζει προσωπίδα, περιβάλλουσαν οὕτω τὴν κεφαλὴν μέχρι τοῦ στήθους. Κρατοῦσι λαμπάδας, ἀπὸ δὲ τῶν ἄκρων τοῦ σταυροῦ κρέμαται ταινία ἐφ' ἧς ἀναγινώσκεται ἡ δι' ἀργυρῶν γραμμάτων ἐπιγραφή: Θάνατος θανάτου ὑπέρτερος.

Ἐάν τις ἔτυχε ν' ἀναγνώσῃ περιγραφὰς ἢ ἴδῃ εἰκόνας, θὰ γνωρίζῃ τὰς περιφήμους τελετάς, αἵτινες γίνονται κατὰ τὴν Ἁγίαν ἑβδομάδα εἰς Μαδρίτην καὶ Σεβίλλην. Κατ' αὐτὴν ὅλος ὁ λαὸς συνωθεῖται εἰς τὰς ὁδούς, ἀναμένων τὴν διάβασιν τῆς λιτανείας· διότι οἱ Ἱσπανοὶ ἀρέσκονται εἰς τὰς τοιαύτας πομπάς.

Εἰς τὴν Μαδρίτην ἐκ τοῦ βάθους τῆς πλατείας Puerta del Sol τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν φαίνονται ὡς ἐντευκτήρια πολυπληθοῦς συνελεύσεως· εἶναι ὠκεανὸς κεφαλῶν, κεκρυφάλων, ἐπωμίων καὶ βοστρύχων μελανῶν ἐστολισμένων δι' ἀνθέων· οἱ ἐξῶσται καὶ αὐταὶ αἱ στέγαι εἶναι πλήρεις περιέργων κρατούντων διόπτρας· ἡ δὲ στοά, ἔνθα συνενοῦνται ἐν σχήματι ὑπερμεγέθους ἀστέρος ὅλα τὰ τηλεφωνικὰ σύρματα τῆς πόλεως, εἶναι κεκαλυμμένη ἀπὸ θεατάς, οἵτινες φαίνονται ἐπ' αὐτῶν τῶν κιγκλίδων ὡς μεγάλαι γλαῦκες ἐπὶ πεταύρου· τὸ κέντρον τῆς πλατείας εἶναι κατειλημμένον ὑπὸ ρακενδύτων γραιῶν καὶ ἐπαιτῶν, τοὺς ὁποίους διασκελίζει τις, ἵνα διέλθῃ.

Διὰ μέσου τοῦ πυκνοῦ τούτου πλήθους περιφέρονται στρατιῶται μὲ κράνη παραδόξου σχήματος, ὁμοιάζοντα τεμάχια μεμαυρισμένης σημύδας, λοξῶς κεκομμένης, ἀστυνομικοὶ κλητῆρες μὲ ἰόχροα περιλαίμια, πωλήτριαι δροσεροῦ ὕδατος, κομίζουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ἀγροτικὰς ὑδρίας μὲ χάλκινα πώματα, ἐφημεριδοπῶλαι καὶ πωληταὶ σημάντρων, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἐκκωφαίνουσι. Τὰ σήμαντρα ταῦτα ἔχουσι σχῆμα κιθάρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχει προσηλωμένη εἰκὼν τοῦ ἐσταυρωμένου καὶ εἶναι τὸ ἁπλοϊκώτερον σύμβολον τῆς εὐλαβείας τοῦ λαοῦ.

Εἰς δὲ τὴν Σεβίλλην ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος, αἱ ἐξέδραι καὶ αἱ τιμητικαὶ θέσεις δίδουσιν ἰδέαν ἐπισήμου παρελάσεως.

Αἱ λιτανεῖαι (Cofradias) συνίστανται ἀπὸ συνοδείαν ἀδελφάτων περιφερόντων ἀτελεύτητον σειρὰν κεκοσμημένων φορείων (plates-formes), ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι τοποθετημένα ξύλινα ἀγάλματα φυσικοῦ μεγέθους, γεγλυμμένα μετ' ἐξαισίας τέχνης ὑπὸ γηραιῶν καλλιτεχνῶν τοῦ 17ου αἰῶνος (XVII) τῶν Montanès καὶ Roldan. Ἀχθοφόροι μὲ ὁμοιόμορφον ἐνδυμασίαν, φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ὑπερμεγέθη ταῦτα φορεῖα. Τὰ ἐπ' αὐτῶν ἀγάλματα παριστῶσι Ρωμαίους ἑκατοντάρχους γυμνόποδας μὲ χλαμύδας καὶ κράνη θυσανωτά, ἱππεῖς θωρακοφόρους καὶ λογχοφόρους, ἀγγέλους λευχειμονοῦντας μὲ πρασίνας καὶ κιτρίνας πτέρυγας, καὶ ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ μυστηρίου τῶν Παθῶν, τὴν Μαρίαν, τὴν Μαγδαληνήν, τὸν Ἰωσήφ, τὸν Πιλάτον κλπ.

Ἕκαστον φορεῖον καὶ μία ἀνάμνησις.

Ἐδῶ φαίνονται οἱ Ἀπόστολοι γονυπετεῖς πρὸ ἀγγέλου ὃν σκιάζει φυσικὴ ψηγός· ἐκεῖ ἡ Παρθένος μὲ ἐσθῆτα ἀδαμαντοστόλιστον καὶ λάμπουσαν ἐν μέσῳ τῶν φώτων τῶν τελευταίων κηρίων· εἰς ἄλλο φορεῖον ὁ Ἰησοῦς, φυλασσόμενος ὑπὸ δύο πωγωνοφόρων στρατιωτῶν· εἰς ἄλλο πάλιν ὁ Ἰησοῦς, φέρων ἀκάνθινον στέφανον καὶ κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ. Ἀκολουθοῦσι δὲ μοναχοὶ μὲ λαμπάδας ἀνημμένας, παῖδες τοῦ χοροῦ κρατοῦντες κεχρυσωμένους σταυρούς, τὰ σωματεῖα τῆς Θεολογικῆς σχολῆς μὲ μέλανας πίλους καὶ μικρὰς ἐρυθρὰς καλύπτρας, ἱερεῖς ἐν ἐπισήμῳ στολῇ καὶ ἡ τιμητικὴ φρουρὰ περιστοιχίζουσα τὴν σημαίαν τῆς πατρίδος.

Πολύσαρκος μοναχὸς ἀναγγέλει τὴν θλιβερὰν εἴδησιν· καὶ πράγματι βράχος τις προχωρεῖ, ἐφ' οὗ εἶναι ὁ ἐσταυρωμένος· στέφανοι ἐξ ἀθανάτων εἶναι τεθειμένοι ἐπ' αὐτοῦ ὑπὸ χειρῶν εὐσεβῶν· ἡ ἐθνικὴ φρουρὰ κομίζει τοῦτον μὲ τὰ ὅπλα ἐστραμμένα πρὸς τὰ κάτω, λογχοφόροι τὸν περικυκλοῦσι καὶ ἡ μουσικὴ τῶν δραγόνων ἀκολουθεῖ βραδέως, ἀνακρούουσα πένθιμον ἐμβατήριον. Ἐπὶ τοῦ φορείου τούτου ὑπάρχουσι πλέον τῶν δώδεκα ἀγαλμάτων.

Ὅλον τὸ συγκεχυμένον ἐκεῖνο πλῆθος, ὅπερ ἀκολουθεῖ ἀποκαλυπτόμενον κατὰ τὴν διάβασίν του, νομίζον ὅτι εὑρίσκεται ἐν πραγματικότητι, συγκινεῖται καὶ θλίβεται.

Εἶτα ἕπεται φορεῖον κομίζον τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐντὸς ὑελίνου φερέτρου καὶ ὁ λαὸς γονυπετεῖ πρὸ αὐτοῦ.

Τὸ τελευταῖον φορεῖον κάμπτει τὴν γωνίαν τῆς πλατείας καὶ ἐξαφανίζεται.

Μία ἔτι ἡμέρα καὶ οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς Γιράλδης ἀναγγέλλουσι χαρμοσύνως τὸ Πάσχα. Ἡ Ἱσπανία ἀναλαμβάνει τὴν φαιδρότητα καὶ τὸ μειδίαμα αὐτῆς· ἀλλ' ὅπως τὴν γνωρίσωμεν καλῶς πρέπει νὰ τὴν ἴδωμεν καὶ γονυπετῆ πρὸ τοῦ φερέρτου τοῦ Χριστοῦ.

Ὅστις ἐγνώρισεν αὐτήν, μόνον ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς χαρᾶς ἢ μόνον ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς λύπης, κακῶς τὴν γνωρίζει· ἡ χώρα αὕτη ἔχει ὡς ἁπλοῦν σύμβολόν της ζεῦγος κροτάλων ἐπὶ τυμπάνου καὶ ξύλινον σταυρὸν ἐπὶ κεφαλῆς νεκροῦ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). **Ἀριστέα Α. Κυριακοῦ.**

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΟΥ ΓΕΡΩ-ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ

Μέσα σὲ δρόμο σκοτεινό, σὲ δρόμο ἐρημωμένο
ἦτο καλύβι μοναχό, ἀπὸ τὸν κόσμο ξένο!
Ποιὸς ξέρει ποιοὶ τ' ἄφησαν 'πίσω τους χρόνοι ἄλλοι!
ποιὸς ξέρει!... ποιὸς ἠμπορεῖ 'ς τὸν νοῦ του νὰ τὸ βάλῃ!
Ἔνας πτωχὸς κακότυχος γέροντας κατοικοῦσε,
ποῦ κάποτε μονάχος του σιγὰ σιγὰ 'μιλοῦσε,
Τάχα... δὲν ἤταν κι' αὐτὸς καμμιὰ φορὰ πατέρας;
δὲν ἐμεγάλωσε παιδιά;... δὲν εἶδ' ἄλλας ἡμέρας;
Ἔφερνε χρόνια ἑκατὸ 'ς τὰ κάτασπρα μαλλιά του,
ὅμως τ' ἀπόμειναν παιδιὰ μονάχα τ' ἁρματά του!
Δὲν εἶχεν ἄλλη συντροφιά... καρεὶς δὲν τοῦ 'μιλοῦσε!
ποιὸς 'ρώταγε τὸν γέροντα πῶς 'ζοῦσε, πῶς 'περνοῦσε.
Ξένος 'ς τὴν κάθε μιὰ χαρά, σὲ κάθε γέλοιο ξένος,
μονάχος 'ζοῦσε, ἔρημος, χλωμὸς καὶ μαραμμένος.
Μὰ ὄχι... ὄχι μονάχος, εἶχε γιὰ συντροφιά του
τὸ 'κόπισμα τῆς Παναγιᾶς, τοῦ Γιοῦ της, τ' ἁρματά του!
Μ' αὐτὰ 'κουβέντιαζε σιγά,... τὴν ὥρα του 'περνοῦσε,
καὶ κάποτε γοατιστὸς ἐμπρὸς των 'προσκυνοῦσε!
Ἄχ! εἶχε τόση ὠμορφιὰ τότε καὶ τόση χάρι,
ποῦ μὲ τὸ πρῶτο ὥμοιαζε τοῦ κόσμου παλληκάρι.
Κατάχρυσαις ἐπέφταν ἀχτῖδες 'ς τὰ μαλλιά του
ἀπ' τὸ καντύλι π' ἄναφτε 'ς τὰ εἰκονίσματά του!
Καντύλι ποῦ ἐφώτιζε τὴν Παναγιά, τὸν Γιό της,
καὶ τὸν φτωχὸ ἀγωνιστή, ποῦ 'ζοῦσε 'ς τὸ πλευρό της!

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Μιὰ μέρα ἤταν ὄνειρο, δὲν ξέρω, ἢ ἀλήθεια,
τοῦ γέροντ' ἀναστεναξαν τὰ δασωμένα στήθια!
Τρεῖς 'μέραις εἶχ' ἀσηκωτος ὁ δόλιος ἀπ' τὸ στρῶμα,
ἄχ! πόσο ἤταν ὠχρός! εἶχε τοῦ χάρου χρῶμα!
Μὲ βήματα τρεμουλιαστὰ 'πῆγε νὰ γονατίσῃ,
εἰς τοῦ Χριστοῦ τὸ 'κόπισμα ἐμπρὸς νὰ προσκυνήσῃ!
Ἦτο μεγάλη ἑορτή.... ἦτο μεγάλη σκόλη,
κ' ἐτρέγανε 'ς τῆς ἐκκλησιαῖς μικροί, μεγάλοι, ὅλοι!
Ν' ἀνάψῃ ὁ καθένας τους κερί.... νὰ γονατίσῃ,
καὶ τὴν ἁγί' Ἀνάστασι μὲ δάκρυ νὰ φιλήσῃ!
Γονάτισε κι' ὁ γέροντας.... τὴν προσευχή του κάνει,
πέρνει μαζὺ 'ς τὴν φούχτα του κ' ἕνα σπυρὶ λιβάνι!...
Ξάφνου... τὰ γείλη σταματοῦν.... ἀκόμα πρὶν νὰ 'ποῦνε
«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...» τὰ δυό του 'μάτια κλειοῦνε!
Πέφτει ὁ γέροντας βαρὺς εἰς τὸ σκληρό του στρῶμα,
μὰ πέφτει κρύο μοναχὰ τὸ χῶμα εἰς τὸ χῶμα!...
Ὄχι!... δὲν ἔπεσε ἡ ψυχή, ἡ ἀγιασμένη ἐκείνη,
μόν' τὸ κουφάρι τὸ φθαρτό, ποῦ μὲ τὰ χρόνια σβύνει!

Μαρίκα Πέπιζα.

ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΙΑΤΡΟΣ

«Ὅπου δὲν μπαίνει ὁ ἥλιος μπαίνει ὁ γιατρὸς» λέγει κοινή τις παροιμία. Ἀλλ' αἱ παροιμίαι ὁμοιάζουσι τοὺς προφήτας, οἵτινες οὐδέποτε τιμῶνται ἐν τῇ γενεθλίῳ αὐτῶν χώρᾳ. Ἡ ὑγιεινή μας, ὡς τὸ ἀποδεικνύει ἡ στατιστικὴ καὶ τὸ ἐν ταῖς καθημεριναῖς ἐφημερίσιν ἀναγραφόμενον δελτίον θνησιμότητος, δὲν εἶναι βεβαίως εἰς ἀνθηρὰν κατάστασιν.

Εἶναι δὲ βέβαιον, ὅτι, ἐὰν ἡ Ἑλλὰς ηὐνοεῖτο τόσον ὀλίγον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὅσον καὶ ἡ Ἀγγλία ἐπὶ παραδείγματι, θὰ ἦτο ἡ μολυσματικωτέρα τοῦ κόσμου γῆ. Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς τὸ φαινόμενον, ὅτι μεθ' ὅλην τὴν ἀκαθαρσίαν τῶν δρόμων μας καὶ τὴν ἀσφυκτικὴν ὑπὸ τοῦ κονιορτοῦ ἀτμόσφαιράν μας, ἡ Ἑλλὰς εἶναι σχετικῶς μία τῶν ὑγιεστέρων χωρῶν, ἀποδεικνύει τὴν εὐεργετικὴν τοῦ ἡλίου ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ὑγείας καὶ τὴν καταστρεπτικὴν δύναμίν του ἐπὶ τῶν νοσηρῶν στοιχείων.

Ὁ ἥλιος καὶ ὁ καθαρὸς ἀὴρ θεραπεύουσι παντὸς εἴδους νόσους, ἰδιαίτατα δὲ τὸν μαρασμὸν καὶ τὴν φθίσιν. Ἐὰν δὲ παρ' ἡμῖν αἱ νόσοι αὗται ἀριθμῶσι πολλὰ θύματα, τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν κακὴν συνήθειαν τῶν ἰατρῶν νὰ συμβουλεύωσι τὸν ἥλιον καὶ τὸν ἐξοχικὸν καθαρὸν ἀέρα, μόνον κατὰ τὴν τελευταίαν τῶν νόσων τούτων περίοδον. Πλὴν τούτου εἶναι δύσκολον νὰ διαδώσῃ τις, εἰς πάντα τὰ κοινωνικὰ στρώματα καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰς πτωχὰς τάξεις, τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ἐκπηγάζει ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὑγεία.

Δὲν εἶναι βεβαίως καλὸν νὰ ἀνοίγῃ τις ἀδιακρίτως καὶ ἀνὰ πᾶσαν ὥραν καὶ καιρὸν τὰ παράθυρα, ἀλλ' εἶναι μυριάκις χειρότερον νὰ μὴ τὰ ἀνοίγῃ καθόλου. Ἐὰν οἱ κάτοικοι τῶν διαφόρων πόλεων ἦσαν περισσότερον ἀνεπτυγμένοι καὶ νοήμονες, εὐθὺς ὡς ἔβλεπον τὸν ἥλιον θὰ ἤνοιγον εὐρείας τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρά των, ἵνα τὸν ὑποδεχθῶσιν ὡς τὸν ἐξοχώτερον καὶ εὐεργετικώτερον τῶν ἐπισκεπτῶν των. Ἀπεδείχθη πλέον ἐπιστημονικῶς, ὅτι τὰ σπέρματα τῶν νόσων ὡς τῆς σκαρλατίνας, τῆς διφθερίτιδος, τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ καὶ ὅλων τῶν ἐπίσης τρομερῶν καὶ θανατηφόρων νόσων καταστρέφονται καὶ ἐκλείπουσι διὰ τῆς δυνάμεως τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Ὅπως δ' ὁ ἥλιος ἔχει τὴν δύναμιν νὰ φέρῃ τὸν θάνατον εἰς τὰ νοσηρὰ ταῦτα σπέρματα, οὕτω δωρεῖ τὴν ζωὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Εἶναι δὲ βέβαιον, ὅτι, ἐὰν ὅλοι μας ἐγνωρίζομεν τοῦτο, θὰ εἰσήγομεν εἰς τὰς οἰκίας μας διπλάσιον ἥλιον τοῦ ἤδη διὰ τῶν πυκνῶν τοῦ συρμοῦ παραπετασμάτων καὶ τοῦ ἐπιβαλλομένου ὑπὸ τῆς γελοίας ἐθιμοτυπίας τοῦ σκιόφωτος σκότους μόλις καὶ διὰ βίας εἰσχωροῦντος.

Ὁ ἥλιος ἀποδιώκει τὸν ἰατρόν. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἰδίᾳ τῆς ὡραίας ταύτης τοῦ ἔτους περιόδου, πλημμυρεῖτε ὅσον δύνασθε περισσότερον, χάριν τῶν τέκνων, τῶν συζύγων σας, τῶν γονέων σας, τὸν οἰκόν σας ἡλίου. Ἂς ἀπολαμβάνωμεν ἀπλήστως τὰς θαλερὰς του ἀκτῖνας, αἵτινες μᾶς φέρουσι τὴν ζωήν, χωρὶς οὐδὲν νὰ πληρώνωμεν διὰ τοῦτο.

Ἑλένη Γεωργιάδου.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Παράδοξος ἐρώτησις. Ἀγγλίς τις κυρία δημοσιογράφος ἀπηύθυνε πρὸς τὰς ἀναγνωστρίας καὶ ἀναγνώστας τὴν ἑξῆς ἐρώτησιν: Συναινεῖτε νὰ ἐπανελθητε ἐκ δευτέρου εἰς τὴν εἰκοσαετῆ ἡλικίαν, οἱ πρὸ πολλοῦ ὑπερβάντες καὶ ὑπερβάσαι τὴν ἡλικίαν ταύτην;

Αἱ γυναῖκες ὅλαι, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως, ἀπήντησαν: ὄχι.

Οἱ ἄνδρες, ἑνὸς μόνον ἐξαιρουμένου, ἀπήντησαν: ναί.

Ἐξαγόμενον: Αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι εὐτυχεῖς, οὔτε κατὰ τὰ ὡραιότατα τῆς ζωῆς των ἔτη.

Ὀθωμανὶς ἰατρός. Ὀθωμανὶς κόρη, καταγομένη ἐκ Κριμαίας, ἐφοίτει τακτικῶς ἀπὸ τετραετίας ἤδη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Γενεύης. Ὑποβληθεῖσα κατ' αὐτὰς εἰς διδακτορικὰς ἐν τῇ ἰατρικῇ σχολῇ ἐξετάσεις, ἔτυχε πυ-

χίου ἀρίστου διὰ τὴν ἰατρικήν, ἰδίως δὲ ἐπιδοθεῖσα εἰς χειρουργικὰς μελέτας ἠξιώθη τοῦ τίτλου ἰατροῦ χειρουργοῦ. Σκοπεῖ, ὡς λέγεται, νὰ μεταβῇ εἰς Κων]πολιν, ἔνθα πολυπληθῆ θ' ἀποκτήσῃ πελατείαν.

Ἡ εἰκὼν τῆς ἀγαπητῆς τοῦ Βεετχόβεν. Τὸ μουσεῖον Βεετχόβεν ἀπέκτησε πολύτιμον διὰ τὴν μνήμην τοῦ ἐξόχου μουσουργοῦ εὕρημα. Τὴν εἰκόνα τῆς κομήσσης Θηρεσίας δὲ Βρούνσβικ, τῆς ἀγαπητῆς τῆς καρδίας τοῦ ἐξόχου ἀνδρός, ἣν μικροῦ δεῖν ἐνωμφεύετο. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἀνευρέθη ἐν ἀποκρύφῳ κρύπτῃ παλαιοῦ μικροῦ γραφείου τοῦ Βεετχόβεν μετὰ δέσμης βοστρύχων χρυσῶν καὶ ἐπιστολῶν διαφόρων, ἃς ὁ μέγας διδάσκαλος ἔγραφε πρὸς τὴν μνηστήν του.

Ἡ αἵρεσις τῶν Βαβιστῶν ἐν Περσίᾳ. Ἡ αἵρεσις αὕτη τῶν λατρευόντων τὸν Ἀλῆ-Μωάμεθ, ὅστις ὠνόμαζεν ἑαυτὸν Βάβ, ἤτοι Πύλην, δι' ἧς ὁ Μωαμεθανισμὸς εἰσήρχετο εἰς νέαν περίοδον, τυγχάνει ἐσχάτως μεγίστης ἐν Περσίᾳ διαδόσεως καὶ σεβασμοῦ. Οἱ Βαβισταὶ οὗτοι καταργοῦσι πάσας τὰς δεισιδαίμονας τοῦ Μωαμεθανισμοῦ παραδόσεις καὶ προλήψεις, ἰσχυριζόμενοι, ὅτι θὰ ἀποσπάσωσι καὶ τὴν γυναῖκα τῆς ἀρχαίας καὶ πατροπαραδότου δουλείας, ἐπαναφέροντες οὕτω βασίλειον ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης.

Λέγεται, ὅτι ἡ ἀναζωογόνησις καὶ ἡ διάδοσις τῆς αἱρέσεως ταύτης ὀφείλεται εἰς θαρραλέαν καὶ εὐφυᾶ γυναῖκα, φέρουσαν τὸ ποιητικὸν ὄνομα «Φῶς τῶν ὀφθαλμῶν», ἥτις ἐπισκέπτεται τὰς διαφόρους τῆς Περσίας πόλεις, διδάσκουσα τὰς φιλελευθέρους τοῦ νέου δόγματος ἀρχὰς καὶ ἀποκτησάσης μεγάλην ἐπιρροὴν καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἐν Περσίᾳ πολιτικῆς.

Χορὸς παρὰ τῇ κ. Ἔδισσον. Ἡ σύζυγος τοῦ Ἔδισσον ἔδωκε κατ' αὐτὰς μέγαν χορόν, ἐν ᾧ οἱ ἦχοι τῆς καθ' ὅλην τὴν ἑσπέραν παιανιζούσης ὀρχήστρας ἀπεδίδοντο διὰ φωνογράφων.

Καὶ πάλιν περὶ μεταρρυθμίσεως τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας. Καὶ ἐν Οὐασιγκτῶνι αἱ γυναῖκες εὑρίσκονται εἰς ἀληθῆ ἀναστάτωσιν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας. Τὸ ἐθνικὸν συμβούλιον τῶν γυναικῶν ἐξέλεξεν ἐπιτροπὴν ἐκ γυναικῶν ἰατρῶν καλλιτεχνίδων καὶ ὑγιεινολόγων, εἰς ἃς ἀνέθηκε τὴν μελέτην καὶ σχεδίασιν γυναικείου ἐνδύματος, ἀνταποκρινομένου εἰς τοὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς, τῆς καλλαισθησίας καὶ τῆς ἀνέσεως τοῦ σώματος.

Αἱ Ἀμερικανίδες κατὰ τῶν ἐκτεταχνισμένων ἐσθήτων. Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἱδρύθη σύλλογος γυναικῶν, σκοπὸν τὴν καταπολέμησιν καὶ καταργησιν τῶν ἐξώμων ἐσθήτων, ὡς καὶ τῶν γυριστῶν χορῶν. Ἡ κ. Ἐλισάβετ Στούαρτ, πρόεδρος τοῦ συλλόγου τούτου ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον, ἐν ᾗ μεταξὺ ἄλλων λέγει: «Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναί τις οὔτε ἐρημίτης, οὔτε προληπτικὸς ἠθικολόγος, ἵνα εὕρῃ τοὺς γοροὺς τῶν αἰθουσῶν μας, ἐντελῶς ἀντικειμένους πρὸς τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν καλλαισθησίαν. Ἂς λέγωσιν ὅ,τι θέλουσι ὑπὲρ τῆς χάριτος, τοῦ κάλλους, τῆς γραφικότητος τῶν χορῶν μας, ἐγὼ προσκαλῶ οἱονδήποτε ἀμερόληπτον παρατηρητὴν νὰ κρίνῃ καὶ χαρακτηρίσῃ ὡς ἄθῶα τὰ χορογραφικὰ γυμνάσματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἄνθρωποι, ἀνεπίληπτοι ἄλλως, παραδίδονται ἐν αἰθούσῃ χοροῦ. Συρμός, ὅστις δίδει εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα κακοήθη τὸ δικαίωμα νὰ ἐναγκαλίζηται γυναῖκα ἀγνήν, ἀλλ' ἡμίγυμνον, νὰ σφίγγῃ αὐτὴν εἰς τὸ στῆθός του, ἐνῷ ἡ ὀρχήστρα πληροῖ τὴν ἀτμόσφαιραν ἤχων ἡδυπαθῶν, τοῦτο εἶναι ἀπόλαυσις, ἣν ἡ ἠθικὴ ἀποδοκιμάζει Ἔχω πεποίθησιν, ὅτι πλησιάζει ὁ χρόνος, καθ' ὃν αἱ ἀκόλαστοι αὗται συνήθειαί μας θὰ κρίνωνται, καθ' ὃν τρόπον ἡμεῖς κρίνομεν σήμερον τὰ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῆς Ἀφροδίτης τελούμενα παρὰ τῶν ἀρχαίων λαῶν ὄργια.»

Ἴδωμεν ἤδη ἐὰν ὁ Σύλλογος οὗτος θὰ ἐπιτύχῃ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τούτων ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἄρθρων του.

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗι

Μόλις ὁ Μαρίνης ἀνέγνωσε τὰς γραμμὰς ταύτας καὶ ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης του, φωνάζων πρὸς τὸν ὑπηρέτην του:

— Γρήγορα, τὰ ἐνδύματά μου!

— Ποῖα; ἠρώτησεν ὁ ὑπηρέτης, ὅστις, ἂν καὶ προσεποιεῖτο ἐντελῆ ἀδιαφορίαν, δὲν ἔχανεν ὅμως οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὰς κινήσεις καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας τοῦ κυρίου του.

— Ἀδιάφορον. Κάμε γρήγορα. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἔσυριζε τὰς ταινίας τῶν ἄλλων ἐφημερίδων καὶ διὰ τοῦ βλέμματος κατέτρωγε τὴν στήλην τῶν εἰδήσεων. Εἰς ὅλας ὑπῆρχεν ἡ τρομερὰ αὕτη εἴδησις ὑπὸ διάφορον ὕφος, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὅμως πάντοτε ἔννοιαν.

Ὁ Μαρίνης ἐνεδύθη ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν Ἔθηκε τὰς ἐφημερίδας ἐν τοῖς θυλακίοις τοῦ ἐπανωφορίου του καὶ ἐξῆλθε, διευθυνόμενος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ρηγίνης.

Μόλις οὗτος εἶχεν ἀπομακρυνθῆ, ἄνθρωπός τις διήρχετο πρὸ τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας του καὶ μετ' οἰκειότητος ἐχαιρέτα τὸν νέον θαλαμηπόλον τοῦ κ. κόμητος.

Εἰσῆλθε, διεσκέλισε σπεύδων τὴν κλίμακα, ἥτις τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς κατοικίας τοῦ κόμητος Μαρίνη, καὶ ἐσήμανεν.

Ὁ Μαλλιὼ ἤνοιξεν, ὁ Κρεπινὲ εἰσῆλθεν, ἐρωτῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ψευδοϋπηρέτην.

— Εὖ, ὦ ἀνέγνωσε τὸ διαφορίδιον ἐρρίφθη ὡς τρελλὸς ἔξω εἰς τὸν δρόμον, εἶπεν ὁ Μαλλιώ. Δὲν ἠξεύρω πῶς κατώρθωσε νὰ ἐνδυθῇ τόσον ταχέως.

— Ὥστε ἡ ἰδέα τοῦ κ. Ραμελαὶν ἐπέτυχε θαυμάσια. Ἤδη καλόν μου παλληκάρι, εἶπεν ὁ Κρεπινέ, θὰ προσέξῃς νὰ ἀντιληφθῆς καλῶς καὶ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν θὰ παραγάγῃ ἐπ' αὐτοῦ ἡ εἰς τὰς ἑσπερινὰς ἐφημερίδας νέα διατριβή. Ἐχεμύθια καὶ προσοχὴ πρέπει νὰ εἶναι τὰ σύμβολά σου. Ὑγίαινε, ἤ, μᾶλλον, ἐς αὔριον, εἶπεν ὁ Κρεπινέ, ἀπερχόμενος. Ἐὰν ἐντὸς τῆς ἡμέρας, ἢ τῆς νυκτὸς ἔχῃς νὰ μοὶ ἀνακοινώσῃς τι, τηλεγράφησον: Κον Ἀλμανζὸρ Τουρέλ, ἀθλητήν. Ὁδὸν Ἁγίου Ἰακώβου.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν νέον διαφορίδιον τῶν ἑσπερινῶν ἐφημερίδων εἴλκυσε τὴν περιέργειαν καὶ ηὔξησε τὴν ἀνησυχίαν τοῦ Μαρίνη Ὁ πῖλος, ὁ πολύτιμος φαιὸς πῖλος τοῦ Ρυβέρτου Γέβρ, ὡς ἔλεγον αἱ ἐφημερίδες, ἦτο ὑπὸ τὴν κατοχὴν πελωρίου αἰθίοπος, ὅστις ἀπετέλει μέρος ὁμάδος πλανοδίων παλαιστῶν, οἵτινες εἶχον πήξει τὴν καλύβην των ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ἰακώβου

Ὁ Μαρίνης ἐσημείωσεν ἐπὶ τοῦ σημειωματαρίου τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁδοῦ αὐτης καὶ ἐντὸς μιᾶς ὥρας εὑρίσκετο πρὸ τῆς καλύβης τοῦ Ἀλμανζὸρ Τουρέλ, ἥτις ἔφερεν ἐπιγραφήν: «Θέατρον ἡ Ρωμαϊκὴ Παλαίστρα».

Καὶ ἀληθῶς ἦτο εἶδος ὑπαιθρίου θεάτρου, γιγαντόσωμος δὲ θυρωρὸς προεκαλεῖ διὰ τῶν προκλητικῶν τίτλων τῆς παρουσιάσεως τὴν προσοχὴν τῶν διαβατῶν. Ὑποθέτομεν δέ, ὅτι οἱ τίτλοι ἦσαν λίαν δελεαστικοί, διότι πλῆθος θεατῶν διαφόρων τάξεων εἰσήρχοντο, καὶ ἐφοδιζόμενοι δι' εἰσιτηρίων κατελάμβανον ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς σκηνῆς παρατεταγμένων θρανίων τὰς οἰκείας ἕκαστος θέσεις.

Ὁ Μαρίνης ἔλαβεν εἰσιτήριον, ἐτοποθετήθη ἐπὶ τῆς πρώτης τῶν θρανίων γραμμῆς καὶ ἀνέμεινεν. Οἱ θεαταὶ ἐξηκολούθουν νὰ προσέρχωνται ὀθρόοι, ἐντὸς δὲ ἡμισείας ὥρας ἡ αὐτοχέφαλος ὑπαίθριος πρὸ τῆς σκηνῆς πλατεῖα ἦτο πλήρης. Ἡ αὐλαία τέλος ἀνεπετάσθη καὶ πρὸ τῶν περιέργων θεατῶν παρουσιάσθη ὁ ἀθλητὴς Ἀλμανζόρ, μαῦρος τεραστίων διαστάσεων, φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φαιὸν πῖλον Ραγδαῖα χειροκροτήματα ἐχαιρέτισαν τὸν πελώριον Αἰθίοπα, ὅστις εἰς ἐφθαρμένην ἀγγλικὴν γλῶσσαν ηὐχαρίστει τὸ κοινόν, ὑποσχόμενος τὴν κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐπιτέλεσιν τῶν θαυμασιωτέρων ἄθλων του.

Ὁ Μαρίνης κατέτρωγε τὸν πῖλον διὰ τῶν βλεμμάτων του.

— Ὁ κατηραμένος αὐτὸς πῖλος πρέπει νὰ περιέλθῃ εὐθὺς ἀπόψε εἰς χεῖράς μου, διότι ἀναντιρρήτως ἡ εἰσαγγελία θὰ προβῇ εἰς κατάσχεσιν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Δ. Κ. **Κωνστάντζαν.** Ἑκάστη τῶν ὁμολογιῶν τοῦ Πατριωτικοῦ Δανείου τιμᾶται σήμερον 4 1/2 δραχ. χαρτ. Ἐλήφθησαν 4, ἀντιστοιχοῦσαι πρὸς 18 δραχ. χαρτ. ἤτοι πρὸς φρ χρ. 14,50. Τεύχος Ἱστορίας Γυναικὸς ἀποστέλλεται μετ' ἀποδείξεων. Εὐχαριστοῦμεν.—Κὰν Ε. Μ. **Ἀθήνας.** Εἴμεθα ἐντελῶς ἀναρμόδιοι εἰς τοῦτο. Νομίζομεν ἐν τούτοις ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἱερεῖς ἀνεπτυγμένοι δυνάμενοι νὰ σᾶς ἐνισχύσωσι.—Κὰν Υ. Στ. **Κ)πολιν.** Ἡ ἀπὸ μηνὸς ἀπειλοῦσα τὴν οἰκογένειάν μου συμφορὰ μὲ ἔκαμε νὰ παραβλέψω τὰ καθήκοντά μου. Ἀποστέλλω ζητούμενον.—Κον Χ. Γ. Μ. **Ἄργος.** Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Α. Μ **Ὀδησσόν.** Φρ. χρ. 150 ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα. Τὸ καλλιτέχνημα τῆς ἐν λόγῳ κυρίας γενήσεται δεκτόν, ἔστω καὶ μετὰ τὴν ἔναρξιν, ἀφοῦ μάλιστα δὲν πρόκειται νὰ ἀναρτηθῇ ἀπὸ τοῦ τοίχου.—Κον Γ. Δ. Π **Τριγλίαν.** Ἀπεστάλησαν. Ἀποροῦμεν πῶς δὲν ἐλήφθησαν. Μήπως παρέπεσαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἢ μήπως δὲν εἶχε δοθῇ ἡ δέουσα διεύθυνσις.—Κὰν Ε. Μ. **Στενήμαχον.** Φρ. χρ. 80 ἐλήφθησαν. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα καὶ θερμότατα πάντοτε αἰσθήματα. Γράφομεν —Κὰν Ε. Μ. **Μασσαλίαν.** Εἶναι ἀλληλένδετα. Ἢ ἀμφότερα ἢ τίποτε.—Ποιήτριον. *** Ἔχετε ἄδικον νὰ χάνητε τὸν καιρόν σας εἰς τοιαύτας στιχουργίας. Μήπως νομίζετε ὅτι ποίησις θὰ εἴπῃ παραταξις λέξεων ὁμοιοκαταλήκτων. Ἐὰν δὲν ἔχητε, ὡς λέγετε, πῶς νὰ διελθητε τὰς ὥρας σας, ἀσχολήθητε εἰς οἰκιακὰ ἔργα, ἅτινα δὲν στεροῦνται ἐντελῶς ποιήσεως.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἀποσφράγισις τῶν διὰ σμύριδος κλειομένων φιαλιδίων. Συμβαίνει νὰ κλείσητε φιαλίδιον δια του ὑαλίνου πώματος του καὶ νὰ ἀδυνατῆτε μετὰ ταῦτα νὰ ἀποσφραγίσητε αὐτό. Βυθίσετε τὸ ἄνω μέρος τῆς φιαλιδίου σας, ἐντὸς ὕδατος φυσικῆς θερμοκρασίας, ἐὰν τοῦτο περιέχῃ ὑγρὸν ἐξατμιστόν, ἐὰν ὅμως περιέχῃ ἐλαιῶδες ρευστόν, τότε βυθίσατε αὐτὸ ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος θερμοῦ ἢ ἐντὸς ἐλαίου.

Διὰ τὰ ἐγκαύματα. Ἐὰν ἐκαύσατε ἐξ ἀπροσεξίας τὴν χεῖρα ἢ οἱονδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ σώματος σπεύσατε νὰ βυθίσετε τὸ πληγωθὲν μέρος ἐντὸς λευκοῦ τοῦ ὠοῦ. Τοῦτο ἐμποδίζει τὴν φλόγωσιν καὶ προφυλάττει τὸ ἔγκαυμα ἀπὸ τὴν ἐπαφὴν τοῦ ἀέρος, καταπραΰνον μεγάλως τὸν ἐκ τῆς καύσεως προκύπτοντα πόνον.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ζωμὸς πασχαλινός. Λευκαίνεις καλῶς τὰ ἔντερα τῶν ἀρνίων τοῦ Πάσχα, κόπτεις εἰς μικρὰ τεμάχια, ὡς καὶ τὸ ἧπαρ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ζεματίζεις διὰ νὰ ἀφῇς τὴν ἀηδῆ γεῦσίν του. Βράζεις τὸ στῆθος καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀρνίου· ἐὰν θέλῃς τὸν ζωμὸν δυνατὸν προσθέτεις ὀλίγον βύειον κρέας. Ὅταν εἶναι ἕτοιμον ἀφαιρεῖς τὸ κρέας, ῥίπτεις τὰ ἔντερα καὶ τὰ λοιπὰ ἐντόσθια, καὶ ἀφοῦ τὰ ἀφήσῃς νὰ βράσουν ἕως οὗ ἀρχίσουν νὰ κοκκινίσουν, κτυπᾷς τρία ἢ τέσσαρα ὠά, κατασκευάζεις αὐγολέμονον καὶ σερβίρεις.

Ποδαράκια ἀρνίου πηκτή. Ἀφοῦ καθαρίσῃς καὶ βράσῃς μερικὰ ποδαράκια, τα στραγγίζεις καὶ ἀφαιρεῖς τὰ κόκκαλά των, θέτεις εἰς κατσαρόλαν μὲ ὀλίγον βούτυρον, καὶ τσιγαρίζεις ἐπ' ὀλίγον, προσθέτεις κατόπιν τῶν ζωμόν των, καὶ ἀρίνεις καὶ πέρνουν ἀκόμη μίαν βράσιν, θέτεις 1 σκελίδα σκόρδου κοπανισμένην, ὀλίγον ὄξος καὶ ἅλας. Κτυπᾷς συνάμα 4 κρόκους ὠῶν, καὶ ἀνακατώνεις χύνων ὀλίγον κατ' ὀλίγον μὲ τὸν ζωμόν. Σερβίρεις εἰς σουπιέραν καὶ ἀφίνεις καὶ κρυώνουν.

ΠΩΣ ΣΤΟΛΙΖΕΤΕ ΤΑΣ ΑΙΘΟΥΣΑΣ ΣΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΣ

Δὲν εἶναι πλέον τοῦ συρμοῦ τὰ μεγαλα καὶ ὀγκώδη ἔπιπλα, ἀλλ' οὔτε ἡ μέταξα, τὸ βελοῦδον καὶ τὰ ὁλοσηρικὰ ἀρκοῦσιν εἰς καλλιτεχνικὴν αἰθούσης ἢ γραφείων ἢ ἄλλων δωματίων διασκευήν.

Ὡραῖον δὲν θὰ εἰπῇ πλούσιον, βαρύ, ὀγκῶδες, μέγα· ὡραῖον θὰ εἰπῇ καλλίτεχνον, κομψόν, χαρίεν, καὶ διὰ τὸν στολισμόν ἰδίᾳ αἰθουσῶν, ἐν αἷς αἱ κυρίαι βασιλεύουσι, τὰ μικρὰ καὶ καλλιτεχνικὰ κομψοτεχνήματα, ἀποτελοῦντα τὴν κυρίως διασκευήν, καὶ τὴν καλλονὴν τῆς γυναικὸς ἰδανικεύουσι καὶ προδίδουσι τὸ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς ἐνυπάρχον καλλιτεχνικὸν αἴσθημα, καὶ τὴν εἰς πᾶν εὐγενὲς καὶ ὡραῖον ἐπίδοσιν αὐτῆς.

Οὐδεὶς ἄλλος συνετέλεσε τόσον εἰς τὴν κομψοτεχνικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ παρ' ἡμῖν, ὅσον ὁ ἐν Ἀθήναις τὸ πρῶτον εἰσαγαγὼν τὸν μυθώδη μικρόκοσμον τῶν κομψοτεχνημάτων κ. Μαϊφάρτ. Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καλλιτεχνικὸν μουσεῖον τοῦ ἀνθηροῦ καὶ νεάζοντος πάντοτε Μαϊφὰρτ δὲν ἔχει ἀνάγκην τίτλων καὶ ἐπιγραφῶν. Βλέπετε συρροὴν κόσμου πρὸ τῶν ὑελωμάτων καταστήματός τινος. Διασχίσατε τὸ πλῆθος καὶ εὑρίσκεσθε ἐν τῷ καταστήματι τοῦ μάγου, τοῦ θαυματουργοῦ Μαϊφάρτ. Διὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῶν ἑορτῶν, καθ' ἃς ἐν ὡραῖον δῶρον τόσον καλῶς γίνεται δεκτόν, ὁ κ. Μαϊφὰρτ ἔφερε τόσα πολλὰ καὶ ὡραῖα πράγματα, ὥστε δὲν ἔχει ποῦ νὰ τὰ τοποθετήσῃ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ὑποβιβάσῃ τὰς τιμάς του, ὥστε νὰ θέσῃ ἐκτὸς παντὸς συναγωνισμοῦ πάντας τοὺς ἐμπόρους τῶν κομψοτεχνημάτων.

Ὅλαι βεβαίως αἱ κυρίαι θὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς ὡραίας ταύτης εὐκαιρίας, ὅπως καὶ μὲ τὸν συρμὸν συμβαδίσωσι καὶ ὡραῖα κομψοτεχνήματα εἰς μηδαμινὰς τιμὰς ἀποκτήσωσι.

ΠΟΥ ΕΥΡΙΣΚΕΤΕ ΩΡΑΙΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Ἡ καλὴ ὑπόδησις εἶναι συστατικὸν γυναικὸς φιλοκάλου. Ἐὰν κυρία τις φέρῃ ἔνδυμα ἀξιας πολλῶν ἑκατοστύων δραχμῶν καὶ εἶναι κακῶς ὑποδεδημένη, προδίδει ἐντελῆ ἄγνοιαν τῶν ἀπαραιτήτων τοῦ καλλωπισμοῦ ὅρων.

Τὸ ὑποδηματοποιεῖον Ἰωάν. Δ. Τσάμη, ἐφάμιλλον πρὸς τὰ ὀνομαστότερα τῶν Εὐρωπαϊκῶν, ἱκανοποιεῖ καὶ τὴν δυσκολωτέραν καὶ ἀπαιτητικωτέραν περὶ κομψὴν καὶ ὡραίαν ὑπόδησιν κυρίαν. Ἔχει δὲ τὸ πλεονέκτημα νὰ μεταβάλλῃ ἀπόνως καὶ τὸν πλέον ἄχαριν καὶ ἄκομψον πόδα εἰς ὡραῖον διὰ τῆς καλλιτεχνικῆς τῶν ὑποδημάτων κατασκευῆς.

Ἐλαφρότατα, μαλακά, στερεώτατα τὰ ὑποδήματα τοῦ ἐργοστασίου Ἰωάννου Δ. Τσάμη πωλοῦνται σχετικῶς εἰς μετριωτάτας τιμὰς ἐν τῷ ἐργοστασίῳ αὐτοῦ, κειμένῳ ἀπέναντι τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΑΠΟ ΚΤΙΣΕΩΣ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΥΠΟ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΣ ΠΑΡΡΕΝ

Ἡ Ἱστορία τῆς Γυναικὸς ἐξετάζει τὰ κατὰ τὸν βίον καὶ τὴν δρᾶσιν αὐτῆς ὑπὸ ἱστορικήν, οἰκογενειακήν, κοινωνικήν, ἠθικήν, πνευματικήν, φιλολογικήν, οἰκονομικήν, νομικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐποψιν καθ' ἅπαντας τοὺς αἰῶνας καὶ τοὺς λαούς.

Περιέχει τὴν θαυμασίαν ἐκπολιτιστικὴν πορείαν αὐτῆς κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους καὶ τὴν ἐξέλιξιν καὶ ἱστορίαν τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας ἀνὰ πάντας τοὺς αἰῶνας καὶ τοὺς λαούς.

Ἐκθέτει τὰ κατὰ τὴν γυναῖκα ἐν Κίνᾳ, Ἰνδίαις, Περσίᾳ, Ἀσσυρίᾳ, Αἰγύπτῳ, Ἰουδαίᾳ καὶ Ἀραβίᾳ μεθ' ὅλων τῶν παραδόξων, ἀλλὰ καὶ ποιητικωτάτων ἀνατολικῶν ἠθῶν, ἐθίμων καὶ παραδόσεων.

Διὰ τὴν Ἑλληνίδα γυναῖκα ἀφιεροῖ ὁλόκληρον ἑξάτευχον τόμον, ἐν ᾧ ἀποκαλύπτονται πράγματα ἄγνωστα καὶ θαυμάσια ἐπὶ παντὸς σημείου τῆς δράσεως καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ βίου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἀκολουθεῖ τὴν γυναῖκα ἐν Ρώμῃ, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς τοῦ Βορρᾶ, κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς καὶ τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους.

Περιλαμβάνει τὰς βιογραφίας καὶ τὰς εἰκόνας ὅλων τῶν ἐξόχων τοῦ κόσμου γυναικῶν.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΝΑ ΤΕΥΧΗ

Ἕκαστον τεῦχος τιμᾶται **μιᾶς** δραχμῆς διὰ τὰς Ἀθήνας, καὶ **1.25** διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Οἱ προπληρόνοντες **πέντε** δραχ. διὰ τας Ἀθήνας καὶ **ἓξ** διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν λαμβανουσιν ἓξ τεύχη, ἤτοι ἕνα τόμον πλήρη καὶ αὐτοτελῆ.

Τὸ ἀντίτιμον προπληρόνεται.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν», ὁδὸς Μουσῶν ἀριθ. 7 καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις αὐτῆς.

αὐτοῦ. Μυρία σχέδια ἀνεκυκῶντο ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Μαρίνη, ἅτινα ὅμως ἀπέρριπτεν, ἢ ὡ. ἀπραγματοποίητα, ἢ ὡς δυνάμενα νὰ τὸν ἐκθέσωσι καὶ ἐπιστήσωσιν ἐπ' αὐτοῦ τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ.

Τέλος ἰδέα φκεινὴ ἐφάνη διελθοῦσα τῆς κεφαλῆς του, καὶ μειδίαμα εὐχαριστησεως καὶ ἀνακουφίσεως ἐπλανήθη ἀΐφνης ἐπὶ τῶν χειλέων του. Ἠγέρθη, ἐξῆλθε τοῦ θεάτρου, ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς πρώτης ἁμάξης, ἣν συνήντησε καθ' ὁδόν, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας του.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ Μαλλιὼ ἤκουε τὸν κώδωνα κρουόμενον, ὡσεὶ δὲ ἀναμένων τὴν κατὰ τοιαύτην ἀσυνήθη ὥραν ἐπιστροφὴν τοῦ κυρίου του, ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ ἀμέσως.

— Τὸ διαφορίδιον τῶν ἑσπερινῶν ἐφημερίδων, διενοεῖτο ὁ πονηρὸς θαλαμηπόλος, ἔκαμε τὴν ἐνέργειάν του, ὡς εἶχε προΐδει ὁ κὺρ Κρεπινέ.

Ὁ Μαρίνης εἰσῆλθε, προσήλως τεταραγμένος, ἀλλ' ἐνταυτῷ καὶ μὲ μειδίαμα ἐλπίδος Ἐνῷ δὲ συνήθως ἀπέφευγε νὰ ὀπευθύνῃ τὸν λόγον πρὸς τὸν θαλαμηπόλον του, τὸν πρῴην ἐν τοῖς χαρτοπαιγνίοις συνένοχόν του, τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐφάνη ὁμιλητικώτατος καὶ ἐκτάκτως προσηνής. Ὁ Μαλλιὼ ἐνόησεν, ὅτι ὁ ψευδομαρίνης εἶχεν ἀνάγκην ἐμπιστευτικῆς τινὸς ἐργασίας, καὶ περιέμενε μετὰ πονηρίας τὴν ἔκβασιν τῆς διαλεκτικῆς τοῦ κυρίου του ζωηρότητος.

— Ἄκουσον, τῷ εἶπεν ἀΐφνης οὗτος. Εἶσαι διατεθειμένος νὰ κερδίσῃς πεντήκοντα χιλιάδας φρ. ἐν μιᾷ ἑσπέρᾳ;

— Εἶμαι πολὺ πτωχός, ἀπήντησεν ὁ Μαλλιὼ μεθ' ὑποκρισίας, καὶ ἔχω μητέρα καὶ ἀδελφὰς νὰ ἀποκαταστήσω.

— Ἀξιόλογα. Μὴ νομίσῃς, ὅτι δὲν θὰ φανῶ συνεπὴς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου, ὡς μοὶ συνέβη ἄλλοτε, ὅτε μ' ἐβοήθησες εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον. Τὰ πράγματα ἔκτοτε ἤλλαξαν, ἄλλως τε δὲν θὰ ἐργασθῇς διὰ λογαριασμόν μου, ἀλλὰ διὰ φίλον μου, οὗτινος τὸ ὄνομα πρέπει νὰ μείνῃ ἄγνωστον.

— Ὁ κ. κόμης δύναται νὰ εἶναι ἥσυχος περὶ τῆς ἐχεμυθίας μου, ἀπήντησεν ὁ Μαλλιώ. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις γίνομαι ἀφωνότερος ἰχθύος, ὡς ἤδη ἠξεύρει ὁ κ. κόμης.

— Ἀκριβῶς, διότι σὲ γνωρίζω, καὶ σοὶ ἐμπιστεύομαι. Δὲν πρόκειται ἄλλως περὶ σπουδαίας ὑποθέσεως. Θὰ θέσῃς ἁπλούστατα θρυαλλίδα ἀνημμένην εἰς σεσαθρωμένον τι πκράπηγμα. ὅπερ δὲν ,ξίζει οὔτε ἑκατὸν φράγκα. Εἶναι ὑπαίθριον θέατρον, οὗ ἤ ,ως εἶναι μαῦρός τις, φέρων ἀείποτε ἐπὶ κεφαλῆς φαιὸν πῖλον. Ὁ πῖλος οὗτος, ὡς ὁ μαῦρος δεισχυρίζεται, ἔχει μαγικὴν δύναμιν καὶ εἰς αὐτὸν τὸ τέκνον αὐτὸ τῆς Ἀφρικῆς ὀφείλει τὴν ὑπεράνθρωπον δύναμίν του. Ὁ φίλος μου, ὃν θὰ ὑπηρετήσῃς, ἐπιθυμεῖ νὰ γείνῃ κύριος τοῦ ἐν λόγῳ πίλου, διότι προτίθεται νὰ περιοδεύσῃ ἀνὰ τὰς ἀνεξερευνήτους τῆς Ἀφρικῆς ἐρήμους πρὸς ἀνακάλυψιν νέων χωρῶν. Νομίζει, ὅτι, φέρων τὸν μαγικὸν τοῦτον πῖλον, θὰ δυνηθῇ νὰ κατανικᾷ τὰς ὀρδὰς τῶν ἀγρίων, οἵτινες θὰ ἀνακόψωσι τὸν δρόμον του, φονεύοντες καὶ κατατρώγοντες αὐτόν, ὡς καὶ πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἐπιχειρήσαντας τὸν ἐκπολιτισμὸν αὐτῶν. Ὁ Ἄραψ βεβαίως δὲν θὰ συγκατατίθετό ποτε, ἔστω καὶ ἀντὶ τῶν μεγαλειτέρων τοῦ κόσμου θησαυρῶν, νὰ ἀποχωρισθῇ τοῦ μαγικοῦ πίλου του. Ἐὰν ὅμως κατὰ τὴν ὥραν τῆς παραστάσεως ἐκραγῇ ἀΐφνης ἐν τῇ σκηνῇ πυρκαϊά, τότε ἐν τῇ ἀνεμοζάλῃ καὶ ταραχῇ τοῦ φόβου δύναται ἴσως νὰ πηδήσῃ τις ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἀπαρατήρητος ἁρπάσῃ τὸν πῖλον. Ἡ ἐξαφάνισίς του θὰ φανῇ φυσική, θὰ ὑποτεθῇ δ' ἴσως, ὅτι ὁ πῖλος ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ πυρός.

Ὁ Μαλλιὼ ἤκουε μετὰ προσοχῆς. Τοῦτο μόνον εἶπεν, εὐθὺς ὡς ὁ κόμης ἐτελείωσεν:

— Ὁ κύριος κόμης δύναται νὰ εἶναι βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Ἡ μόνη δυσκολία εἶναι, ὅτι εἰς τοιαύτην προκεχωρηκυῖαν ὥραν δὲν θὰ εὕρῃ τις ἴσως θέσιν, ὅπως τοποθετηθῇ πρὸ τῆς σκηνῆς καὶ εὐθύς, ὡς τὸ πῦρ φανῇ, προφθάσῃ νὰ πηδήσῃ καὶ ἁρπάσῃ τὸν πῖλον.

— Ἔχω εἰσιτήριον ἐπὶ τῆς πρώτης σειρᾶς, εἶπεν ὁ κόμης.

— Τότε θεωρήσατε τὴν ὑπόθεσιν, ὡς τελειωμένην. Θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε μόνον νὰ μὴ φανῶ ἐν τῷ θεάτρῳ μὲ τὴν στολὴν καὶ τὰ οἰκόσημα τοῦ ὑπηρέτου τοῦ κ. κόμητος. Τίς οἶδε τί δύναται νὰ συμβῇ. Διατηρῶ ἀνέπαφον τὴν στολήν μου καὶ τὸ γένειον τοῦ Ἄγγλου περιηγητοῦ, καὶ ἐὰν ὁ κ κόμης τὸ ἐπιτρέπῃ, θὰ μεταβῶ νὰ ὑπενδυθῶ τὴν δοράν ἰδιοτρόπου τινὸς υἱοῦ τῆς Ἀλβιόνος διὰ τὴν ἑσπερινὴν ταύτην παράστασιν.

(ἀκολουθεῖ)